

'Aa' 'Cca

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΔΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

N. A. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἑξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
 .. τὸ ἔξωτεινόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧

Γαλατᾱ, Περμποπάζαρον, Σαατοῇ Χάν. 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20

Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωι τὰς ὑπο-
γραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΣ

Παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ καινοτομήσωμεν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς παρουσίας ἐπιθεωρήσεως, αἰσθανόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ζηλοτύπως προσκεκολλημένους πρὸς μίαν παλαιὰν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν εἶχον ὅλοι, ὅσοι ἐπεχείρησαν νὰ ἐκδώσουν κἀτι τι. Ἡ συνήθεια αὕτη ἦτο νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἔκδοσιν της, ν' ἀποδίδωσιν αὐτὴν εἰς φιλικὰς προτροπὰς καὶ τέλος νὰ ἐπικαλῶνται τὴν συνδρομὴν τῶν φιλομούσων κυρίων κυρίων συνδρομητῶν, ὑποσπόμενοι εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν μετὰ θάνατον ἔτι εὐδαιμονίαν.

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι, πιστεύομεν, οἱ ἀναγνώσται μας, νὰ μὴ συμμορφωθῶμεν κατὰ γράμμα πρὸς τὸν προαιώνιον τοῦτον κανόνα, ἀλλὰ καὶ θὰ συγχωρήσωσι, βέβαια, νὰ εἴπωμεν ἐξηγήσεις τινάς, σχετικὰς πρὸς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἐπιθεώρησιν. Τοῦτο, ἄλλωστε, ὑποθέτομεν ὅτι θ' ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς μιᾷς ἀπορίας — τῆς ἀπορίας τῆς ἐμφανίσεώς μας — θὰ παράσχῃ δὲ εἰς ἡμᾶς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἑνὸς ἐνός, ὅπου προσμιλοῦς, ὅπερ ἄρχεται νῦν πραγματούμενον.

Καὶ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ δηλώσωμεν ἀπεριφράστως, ὅτι δὲν ἐμφανίζομεθα, ἵνα πυκνώσωμεν τὰς φάλαγγας τοῦ τύπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἐγωιστικῶν ἢ ἄλλων λόγων — μακρὰν ἀφ' ἡμῶν παρομοία ἰδέα — ἀλλ' ἀπλούστατα, ἵνα δημιουργήσωμεν κάτι τι, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει.

Ἡ πρόοδος τῆς δημοσιογραφίας, ἡ ἐπελθοῦσα μετὰ τὴν μεταπολί-
τευσιν, συνετέλεσεν, ὥστε νὰ διαγραφῶσι βαθύτατα τὰ ὄρια τοῦ ἡμε-
ρησίου τύπου καὶ τοῦ περιοδικοῦ, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν αἱ ἡμερησί-
δες μας, δι' ὅλων τῶν μέσων προσπαθοῦσαι νὰ παρακολουθήσωσι τὴν
παγκόσμιον κίνησιν, κατέστησαν κυρίως πολιτικαί, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ
παρ' ἡμῖν περιοδικὰ — λίαν εὐάριθμα ὄντως — χαράξαντα εἰδικὸν πρό-
γραμμα καλλιτεχνικὸν ἢ φιλολογικόν, ἀπευθύνονται πρὸς ὀρισμένην
τῆς κοινωνίας μας τάξιν. Ἡμεῖς δὲν θὰ εἰδικεύσωμεν τὸ ἔργον μας
— ὁ τίτλος του, ἄλλωστε, τὸ δηλῶνει — ἀλλὰ θ' ἀπευθυνθῶμεν πρὸς
ὅλους τὰς τάξεις, πρὸς ὅλους τοὺς χαρακτῆρας, θὰ τεθῶμεν παρὰ τὸ
πλευρὸν τοῦ ἐργάτου, θὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ μελε-
τητοῦ καὶ εἰς τὸ καλλυντήριον τῆς κόρης, μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἰς
τὰς στήλας μας θὰ εὐρίσκωσι καὶ τι λεληθότως διδακτικόν, ἀκουρά-
τως ἐνδιαφέρον καὶ ἀθῶως τερπνόν. Θὰ διδάξωμεν τὸν ἀναγνώστην
τὴν σκέψιν, τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα, ἀλλὰ πρὸ πάντων θὰ τὸν συν-
ειθίσωμεν νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ἐνδιαφερῇται. Ἄν τοῦτο ᾖναι ὑπηρεσία
πολύτιμος τόσον πρὸς τὴν κοινωνίαν, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς γράφοντας,
ἀφίνομεν τοὺς ἄλλους νὰ κρίνωσιν. Θὰ καταβάλωμεν ὅλα τὰ

ἄφινόμεν τοὺς ἄλλους νὰ ἀφαιρῶμεν. Θὰ καταβάλωμεν ὅλα τὰ
ἔνι λόγῳ ἐρχόμεθα νὰ ἐργασθῶμεν. Θὰ καταβάλωμεν ὅλα τὰ
δυνατὰ ἡθικὰ καὶ ὕλικὰ κεφάλαια, θὰ συγκεντρῶσωμεν περὶ τὴν ἐπι-
θεώρησίν μας ὅ,τι ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία καὶ ἐπιστήμη ἔχει νὰ ἐπι-
δείξῃ μέγα, θ' ἀφαιρῶσωμεν τὰς σκέψεις μας, τὰς δυνάμεις μας, τὴν

ἀγάπην μας ὅλην πρὸς ἐπιτυχίαν της. Βέβαιοι ὅτι, ὅσον μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν σημειώσει ἡ ἐπιθεώρησις, τόσον καὶ περισσοτέρας ὠφελείας θὰ προσφέρει.

Μερικοί, συνειθισμένοι ἄλλως, θὰ ξενισθῶσιν ἴσως διὰ τὸ ὕψος μας καὶ τοὺς μεγάλους λόγους, τοὺς ὁποίους ἐκφέρομεν· θὰ μᾶς εὖρωσιν ἐγωιστὰς ἢ ἐπαναστάτας κατὰ τῶν παραδεδεγμένων συνηθειῶν· δὲν θὰ θελήσωμεν νὰ δικαιολογηθῶμεν, « ἡ μετριοφροσύνη τῶν συγγραφέων, τῶν ἐμφανιζομένων πρὸ τοῦ δημοσίου, εἶναι ὑποκριτικὴ καὶ εἶναι παραδεδεγμένον, ὅτι ὑπὸ τὸν μετριοφρονέστερον πρόλογον κρύπτεται ὁ ἐγωιστικώτερος χαρακτήρ »· καὶ ταῦτα γράφονται ἀπὸ τὸν François Coppée, ἀπὸ ἑνᾶ Ἀκαδημαϊκὸν τουτέστι καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοὺς ὑποφαινομένους.

Πρὸς τί, ἄλλωστε, νὰ κρυπτόμεθα ; Προσφέρομεν εἰς τὸ δημόσιον
ἐργασίαν πνευματικὴν, ἀπόρροιαν πολλῶν προσπαθειῶν καὶ ὅχι ὀλί-
γων ἐξόδων. Ἀντ' αὐτῆς δὲν ζητοῦμεν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν ἐκτίμη-
σιν τοῦ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ, ἀπεκδεχόμεθα δὲ τὴν ἀγάπην τοῦ, νοί,
τὴν ἀγάπην τοῦ δημοσίου μας, ἡ ὁποία θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς πολὺτιμος
ἐνίσχυσις καὶ μεγάλη τιμὴ.

Τὸ ἐξευτελιστικὸν τίμημα τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὴν ἐπιθεώρησίν μας καὶ ἡ τύχη τῶν πνευματικῶν ἔργων τῆς γλώσσης μας — τύχη θλιβε-
ρῶς οἰκτρὰ — μᾶς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὴν φροντίδα νὰ δηλώσω-
μεν ὅτι δὲν ἐπιδιώκομεν ὑλικά κέρδη, τὰ ὁποῖα ὅμως δικαιοῦται νὰ
ζητήσῃ καὶ ὁ μικρότερος χειρῶναξ καὶ ὁ ταπεινότερος ἐργολάβος. Ὡς
ἀμοιβὴν μας ἐπιφυλάσσομεν τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἐκλαϊκεύομεν τὴν
γνώσιν, ὅτι θὰ σκορπίσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ θὰ
δημιουργήσωμεν μίαν κίνησιν. Ὁρίσαμεν λοιπὸν τὸ ἐλάχιστον δυνα-
τὸν τίμημα, ἀμιλλώμενοι, καίτοι ἀνίσχυροι ἡμεῖς, πρὸς τὰς εὐρωπαϊ-
κὰς παρομοίας ἐκδόσεις, ἢ λαϊκωτέρα τῶν ὁποίων, κατὰ τὸ ἥμισυ με-
γαλειτέρα τῆς ἡμετέρας, πωλεῖται εἰς τριπλασίαν τιμὴν, καίτοι ἀριθ-
μοὶ 100,000 ἐγγεγραμμένους, ἔξ ὧν οἱ 10,000 εἶναι Ἕλληνας.

Θὰ παρεδίετομεν ἐνταῦθα προγράμματα ἐπὶ προγραμμάτων, θὰ ἀνεφέρομεν τὰ σχέδια, τὰ ὅποια ἔχομεν διὰ τὴν παροῦσαν ἐκδοσιν, ἀλλὰ παραιτούμεθα, διότι κινδυνεύομεν ἡμεῖς πρῶτοι νὰ παραβῶμεν τὸ σύμβολόν μας.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τῶν ἔργων καὶ τῆς
δράσεως. Οἱ περιπλέον λοιπὸν λόγοι εἶναι περιττοί. Ἡ ἐπιθεώρησις
μας ἔρχεται νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ περιεχομένου της καὶ
οὐχὶ διὰ κενῶν λόγων. Ἐν μόνον ἔχομεν ἐν τέλει νὰ σᾶς παρακαλέ-
σωμεν: ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρὸν φυλλάδιον καὶ εἰς ἐκεῖνα, τὰ
ὅποια θὰ τὸ ἀκολουθήσουν, μελετήσατε τὸν ὁργανισμόν του μετ' ἐνδια-
φέροντος καὶ ἂν νομίζητε ὅτι ὄντως ἔχομεν ὑπ' ὄψει κάποιο τέρας,
μὴ λείπητε νὰ μᾶς ἐνθαρρύνητε εἰς τὸ ἔργον μας, τὸ ὅποιον θὰ ὁφείλῃ
τὴν δοῶσίν του καὶ τὴν εὐδοκίμησίν του εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι τὸ ἡγά-
πησαν, εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι θὰ τὸ ἐκτιμῇσουν.

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ Η ΠΙΣΤΙΣ;

«Όσον περισσότερο ταλαιπωρούμεθα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ ἐνισχύωμεν ἐν τῇ καρδίᾳ μας τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν. Ἡ πίστις εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καταφύγιον τοῦ Χριστιανοῦ, εἶναι τὸ μόνον μέσον τῆς εὐτυχίας του ἐν τῷ παρόντι βίῳ καὶ τῆς σωτηρίας του ἐν τῷ μέλλοντι.

Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὰς περικοπὰς τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς ἃς περιγράφονται τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ σταματήσατε ὀλίγον εἰς τὴν μελέτην τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν ἐπικαλουμένων τὴν βοήθειάν του. Πολλοὶ τοῦτοι ἦσαν ἄλλοθενεῖς καὶ ξένοι, ἐν τοῖσι πάντες ἤρχοντο πρὸς τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν θερμὴν καὶ ἀσάλευτον πίστιν καὶ ἡ πίστις αὕτη τοὺς ἐξίσωσε πρὸς τοὺς «κυῖους τῆς βασιλείας» καὶ τοὺς ἤξισσε νὰ ἴδουν τὴν πληρωσιν τῶν πόθων των. Τί κολῶει καὶ ἡμᾶς ἄρα γε νὰ ὁμοιάσωμεν πρὸς αὐτοὺς; μὴ δὲν ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀσθενεῖς μας; μὴ δὲν αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν καρδίαν μας καὶ τὸ πνεῦμά μας δεινῶς βασανιζόμενα; διατί ὀκνῶμεν; ἃς ἀναλάβωμεν ὀλίγην πίστιν πλειότερον, ἃς θεράνωθωμεν μετὰ τὸ ζωογονεῖν αὐτῆς πῦρ καὶ ἃς προσέλθωμεν. Ὁ Χριστὸς δὲν παύει νὰ εἶναι παρών, ἡ πίστις δὲν ἐπαύσε ποτε νὰ θεραπεύῃ καὶ νὰ χύνη βάλ-
 σαιμον εἰς χαινώσας πληγὰς. Συνήθως ἀκούω νὰ λέγουν: Παρήλθεν ὁ καιρὸς τῶν θαυμάτων! Οὐχί· τῶν θαυμάτων ὁ καιρὸς δὲν παρήλθεν, ἀλλ' ἡμεῖς τυφλώτομεν πρὸς τὰ περὶ ἡμᾶς τελούσασθαι θαύματα. Ἄν εἰσθε ἱατροί, παρατηρήσατε ὑπὸ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοὺς ἀσθενεῖς σας, ἂν εἰσθε φιλόλογος ἐξετάσατε περισσότερο ἐπισταμένως τὴν ψυχὴν τῶν διαφόρων φιλολογικῶν ἔργων, ἂν εἰσθε μόνον ἀνθρωπὸς τῆς κοινωνίας, μελετήσατε ὀλίγον τὴν κατάστασιν τοῦ γείτονός σας. Τί θὰ ἴδωτε; τὴν πεποίθησιν, τὴν χαράν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἡρεμίαν, τὴν ἀσφάλειαν νὰ ἀνιδνεῖται εἰς τὰς ψυχὰς, τὰς ὁποίας ἥρως βαρὺ τῆς πίστεως τὸ ἄροτρον, τὴν τύψιν, τὴν μελαγχολίαν, τὴν ἀπελπισίαν, τὰς βασάνους, τὴν ἀσάθειαν εἰς τὰς ψυχὰς, αἵτινες δὲν ἐγνώρισαν τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ. Ἡ πίστις δὲν θεραπεύει μόνον, δὲν ἔχειται βοηθὸς μόνον κατόπιν μιᾶς δυστυχίας ἢ ἐνὸς παθήματος, ἀλλὰ καὶ προλαμβάνει πᾶσαν δυστυχίαν. ἐνισχύει ἡμᾶς κατὰ παντὸς ἀπεικταίου καὶ παρέρχει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀληθὴ τῶν πραγμάτων εἰκόνα. Νομίζετε ὅτι θὰ ὑπῆρχον ψυχικαὶ ἀσθένειαι ἂν ὑπῆρχεν ἡ πίστις; Φρονεῖτε, ὅτι ἡ κοινωνία μας θὰ ἔκλειε τόσα θύματα ἀπελπισίας, τόσους ἀντόχεις, τόσους ἀποκόρους τοῦ βίου, ἂν ἡ πίστις εἶχε ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν καρδίαν μας; Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ τραγικῷ καὶ ἀγῶνι θανάτῳ ἐπεξήτησαν τὴν γαλήνην, ἠντλήσαν τὸ πρὸς τὸν θάνατον θάρρος των ἐκ τῆς μανιακῆς δειλίας των πρὸς τὴν ζωὴν ἐκείνην τὸν βίον διὰ τῶν μελανῶν ὕδων τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ κόρου καὶ ἀντὶ διὰ τῆς πίστεως νὰ ἀποβάλλωσι τὰς ὕδους ἐκείνας, διὰ τὰ ἴδια τὴν ἀληθὴ τοῦ κόσμου εἰκόνα, ἐξώσαν βαρὺτάτα τοὺς ὀφθαλμοὺς των... Ἀς κλαῖσωμεν τὰ θύματα τῆς τοιαύτης ἀπάτης καὶ ἃς ἐνισχύσωμεν ἑαυτοὺς πλειότερον διὰ τῆς πίστεως.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐπεθύμουν πολὺ σήμερον, ὥπως ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς δώσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «**Ἀπ' Ὅλα**» μίαν περιληπτικὴν εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καταστάσεως καὶ ὑποδείξω τὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται τὰ διάφορα ἑκκερετὴ ζητήματα. Ἄλλ' ἄρα γε τοῦτο εἶναι δυνατόν; Εὐρισκόμεθα βεβυθισμένοι εἰς μίαν τὸσον πυκνὴν πολιτικὴν ὁμίχλην, ὥστε πολλὴ δυσκόλως θὰ δυνηθῇ τις νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἴδῃ, παρὰ μόνον νὰ φαντασθῇ. Διότι εἶναι γνωστὸν βέβαια, ὅτι τὸ κυριώτερον μέρος τῆς πολιτικῆς δράσεως παίζεται περισσότερο εἰς τὰ παρασκήνια, παρὰ εἰς τὴν κεντρικὴν, ἂν δὲ θελήσῃ τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ἐπισημῶν ἀνακοινώσεων, τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εὐαρεστοῦνται νὰ προσφέρουν αἱ κυβερνήσεις, πρέπει νὰ κριθῇ ὡς πολὺ ὑπομονητικὸς.

Ὅπως δὴποτε κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἔλαβον χώραν δύο ἐπίσημα γεγονότα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουν τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Μία ἡγεμονία ἀνακηρύσσεται εἰς βασιλείον ἀφ' ἐνός, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἐν κράτος προσαρτᾶται εἰς μίαν δύναμιν. Τοῦτεῦθεν ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ Νικητὰ θὰ τὸν προσφωνῶμεν Μεγαλειότατον καὶ ὅταν θ' ἀκούωμεν Κορέα θὰ λέγωμεν μετὰ τὸν νοῦν μας: μία ἐπαρχία τῆς Ἰαπωνίας. Καίτοι δὲ τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶναι πράγματα τυπικά, ἀφοῦ τὸ μὲν Μαυροβούνιον ἦτο κατ' οὐσίαν βασιλείον ἀπὸ πολλοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ Ρωσοῦ-
 πωνικοῦ πολέμου ἡ Κορέα εἶχε καταδικασθῇ, ἐν τοῖσι ἐδημοσύνησαν πολλὰς δυσχερεσκείας, ἡ Σερβία ζηλοτύπως βλέπει τὴν προαγωγὴν αὐτὴν καὶ ἡ Ἀμερικὴ δὲν δυσκολεῖται νὰ κρύψῃ τὴν δυσανεκσίαν της.

Τὰ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἔτι σκοτεινότερα. Τὸ ταξίδιον τοῦ Μεγ. Βεζύρου εἰς Ρουμανίαν, Μαρίμβαν καὶ Βερολίνον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς δυσμενεῖς κρίσεις διὰ τὴν Τουρκίαν, ἐκεῖνων, οἵτινες δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπον τὴν Τουρκίαν συνδεδεμένην πρὸς τὴν Τριπλὴν. Ἀφ' ἑτέρου ἡ πανηγυρικὴ ἐκλογὴ τοῦ Βενιζέλου μετὰ τῶν λοιπῶν Κορητῶν ὡς μελῶν τῆς Ἑλλ. Ἐθνοσυνελεύσεως προὐκάλεσε διαμαρτυρίαν τῆς Ὑψ. Πύλης πρὸς τὰς Δυνάμεις, αἵτινες δέχονται τὸν Βενιζέλον καὶ τὸν Πολυγεώργην, ἀπέρριψαν δὲ τοὺς λοιποὺς. Ἡ Βουλγαρία φαίνεται δυσηρεστημένη διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἀποπλισμοῦ τόσο, ὥστε πρὸ τῆς καταστάσεως ταύτης ὑπῆρξαν τινες νομιμίσαντες ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή Ἑλληνοβουλγαρικῆς συνεννοήσεως. Εἶναι αὕτη δυνατὴ, εἶναι ἐπισημος; ἄγνωστον. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς πολὺ τεθλωμένης καταστάσεως, ἥτις ἀδύνατον ποῦ καὶ πῶς θὰ ἐκπιάσῃ.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Εἶναι γνωστὸν πῶς ἀνεφάνη καὶ τίνες οἱ λόγοι, ὧν ἕνεκα μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος ἐπεληφίσθη τὸ περιλάλητον περὶ Ἑκκλησιῶν καὶ Σχολείων νομοσχέδιον κατὰ τὴν διαρρησάσαν δευτέραν συνοδικὴν περίοδον τῆς Ὁθωμανικῆς Βουλῆς, πῶς διεξήχθη ἡ πρωτοφανὴς ἐκείνη εἰς τὰ χρονικά πάντως Κοινοβουλίου συζητήσις καὶ ἡ ἀδίκος ὅσον καὶ ἀδικαιολόγητος συμπεριφορὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Διακοσύνης Νεμέδδιν βέη, διακηρύξαντος ἐν πλήρει συνεδριάσει τὸν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, καὶ ἀποκαλύπτως δογματικώτατα ἀποφανθέντος ὅτι «οὐδεμία θρησκευτικὴ διαφορά ἵσχυται μετὰ τὴν Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων!» Βεβαίως, οἱ ἀναγνώ-
 σταί μας γνωρίζουσιν ἐπακριβῶς καὶ ἐν πάσῃ σχεδὸν λεπτομερείᾳ τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ πολυθνήτου ὅσον καὶ ἀτυχοῦς τούτου ζητήματος, ὅπερ, διασαλεύον ἐκ βάθρων τὸ προνομιακὸν ἡμῶν καθεστὸς, συνετάραξε καὶ συνταράττει ἐπὶ τὸ ἔθνον ἡμῶν Κέντρον καὶ κρατεῖ ἐν εὐλόγῳ καὶ δικαίᾳ συγκινήσει χιλιάδας ψυχὰς Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων.

Ὁ ἐλάχιστος χώρος τοῦ παρόντος φύλλου δὲν ἐπαρτεῖ ἡμῖν, δυστυχῶς, ὅπως ἐπεκταθῶμεν. Ἐκ καθήκοντος, βεβαίως, χρονογραφικῶς μόνον, ἀναγράφοντες τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, δὲν δύναμεθα νὰ μὴ ἐξάρωμεν τὴν ὄντως ἀνδρικοτάτην στάσιν, ἣν εὐθὺς ἀμέσως τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον ἐτήρησεν ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως, ὑπεραμυνθὲν καὶ ὑπεραμυνόμενον ἐθνοταπεινῶς καὶ νομοταγῶς πάντοτε τὸν δικαίον καὶ προνομίον αὐτοῦ.

Τὰ δύο Διοικητικὰ τῆς Ἑκκλησίας Σώματα, ἐπαινημένως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριαρχικοῦ συνέλθοντα, ἐνέκριναν ἐν τέλει ὅπως διαμαρτυρηθῇ τὸ Πατριαρχεῖον κατὰ τὴς τοιαύτης ἀδίκου καὶ μεροληπτικωτάτης λύσεως τοῦ ζητήματος τῶν Ἑκκλησιῶν, δι' οὗ καταπατοῦνται τὰ δίκαια καὶ προνόμια αὐτοῦ, ὅσα δὲ φέρῃ εἰς γνώσιν τῆς Κυβερνήσεως πάνθ' ὅσα ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος καὶ ἐντέλλειν εἰς βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπισυνέβησαν, τὰς κατ' αὐτοῦ πίσεις καὶ κακώσεις καὶ ἄλλας βλαποπραγίας καὶ ἀναγγελίᾳ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως διὰ καταλλή-
 λου ἐπισήμου ἐγγράφου.

Ὁ Πατριάρχης γίνεται δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ Ἀνακτῇ καὶ τῷ Μ. Βεζύρῃ, ἀναχωρῶν ὅμως κομίζει ὑποσχέσεις μόνον.

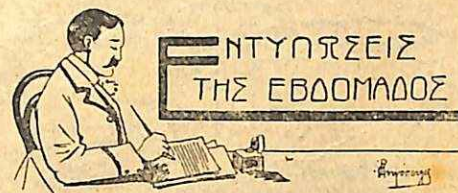
Τὰ τακτικά τοῦ Πατριαρχείου ἀπορρίπτονται ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Διακοσύνης, ἀλλὰ τὸ Πατριαρχεῖον ἐπιμένει εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἐμμένει καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων διαμαρτυρηθεῖσαν πορείαν, ἐτοιμάζει ὑπόμνημα διαμαρτυρίας πρὸς τὰς Μεγά-
 λας Δυνάμεις, συνεχίζει τοὺς ἀγῶνας του καὶ ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τὴν Ἱν Σεπτεμβρίου συγκληθησομένης Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ ψηφοδέλτια τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Μητροπολιτῶν ἀδρόα καταφάσκουσιν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, αἱ δὲ ἐπαρχίαι ἐλέγχονται ἀποστέλλουσι τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν διὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν.

Ἐν ταῖς ἐνορίαις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξελέγησαν ἦδη οἱ δευτεροβάθμιοι καὶ πρωτοβάθμιοι ἀντιπρόσωποι των, οἵτινες σήμερον συνερχόμενοι ἐν τοῖς Πατριαρχείοις θὰ ἐκλέξωσι τοὺς δύο ὁριστικούς ἀντιπροσώπους Κωνσταντινουπόλεως.

Παρακολουθοῦντες ἀγρύπνως καὶ ἐκ δημοσιο-
 γραφικοῦ, βεβαίως, καθήκοντος, πᾶσας τὰς διαφό-
 ρους φάσεις τοῦ ζητήματος τούτου, διαβεβαιούμεν
 ὅτι θὰ κρατήσωμεν ἐνημέρους ἐπὶ τοῖς γενησομέ-
 νοις ἐφεξῆς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστας

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Η ΦΟΒΕΡΑ ΕΠΩΔΟΣ

— Οὐφ, καίμμεν καὶ σύ, τί περιμένεις ἀπ' τὸ ρωμαῖκο!...

Τὴν φράσιν ταύτην βέβαια τὴν εἰσεύρετε καλὰ· θὰ τὴν ἔχετε ἀκούσει χιλιάκις καὶ ἴσως θὰ τὴν προφέρατε καὶ σεῖς ὅχι ὀλιγώτερον.

Ἐγὼ τοὐλάχιστον, τὴν στιγμὴν ποῦ τὴν γράφω, νομίζω ὅτι ἀναπνέω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα με περιβάλλουν· ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ γραφείου μου, ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὰ καφενεῖα καὶ τέλος ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα.

Τὴν εἶχον ἀκούσει καὶ τὴν ἀκούω πάντοτε εἰς κάθε συζήτησιν, εἰς κάθε ὁμιλίαν. Εἶναι τὸ φυσικὸν κατὰντικτα ὅλων τῶν ἀνακινώ-
 σεων, ὅλων τῶν σκέψεων, ὅλων μας τῶν ὁμιλιῶν.

Εἶτε ὁμιλοῦμεν περὶ φιλολογίας, εἶτε περὶ ἐπιστήμης, εἶτε περὶ οἰοῦντο ἄλλου θέμα-
 τος, δὲν θὰ λείψῃ ἐν στόμα τοῦ νὰ προφέρῃ αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ πάντοτε θὰ εὐρεθῇ κάποιος, ὁ ὁποῖος, ὕστερον ἀπὸ μερικὰς τε-
 τριμμένας μεμνημορίας, νὰ τὴν ἐκστομίσῃ με μίαν βαρεῖαν ἀποστροφὴν.

— Οὐφ, καίμμεν καὶ σύ, τί περιμένεις ἀπ' τὸ ρωμαῖκο!...

Καὶ ἡ συζήτησις τελειώνει, τὰ πρόσωπα θολοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μαύρης αὐτῆς ἐπιδόου καὶ μία μελαγχολία ἐκνευρι-
 στικῇ καταλαμβάνει τὰς ψυχὰς μας.

Τί κρίμα! νὰ ἦτο τοὐλάχιστον ἀληθής!

Καὶ ἂν μὲν τὴν φράσιν αὐτὴν ἐκστομίζουν ξένα χεῖλη, παύει νὰ ἔχῃ ἐκείνη τὴν βαρεῖαν ἀπόπειαν, τὴν ὁποῖαν ἀναδίδει ὅταν τὴν προφέρουν χεῖλη ἰδικὰ μας. Διότι τότε μὲν δύναται νὰ κριθῇ ὡς κατηγορία ἐσφαλμένη ἢ ὡς συκοφαντία μισαρά. Ἐνῶ εἰς τὴν ἄλλην περιστάσιν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μία αὐτοκαταδίκη ὑστερικῆς διανοίας, μία αὐτο-
 κτονία ἡθικὴ, ἐν δηλητηριῶδες καὶ ἀποπνι-
 κτικὸν ἀέριον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον σβύνεται κάθε ζωὴ καὶ παραλύει κάθε δράσις.

Μέσα εἰς ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ Γένους μας, καὶ ποῖος ἀρνέεται ὅτι ἔχομεν καὶ ἐλατ-
 τώματα, ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα, ἢ μᾶλλον τὸ μεγαλειότερον ἀπὸ ὅλα, εἶναι αὐτὸ ἀγαπῶμεν νὰ κατηγοροῦμεθα, ἀρεσκόμεθα νὰ ἐξονυχίζω-
 μεν καὶ τὰ μικρότερα σφάλματά μας καὶ ἔχο-
 μεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ εἴμεθα τὸ πρότυπον τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας.

Δὲν σκεπτόμεθα ὅτι ὅλα εἶναι σχετικὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ κρίνωμεν τὴν σκιάν μας ἀνα-
 λόγως τοῦ ἀναστήματος. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν αὕτη ἡ ἰδιότης ν' ἀποκαλύπτωμεν σφάλματα καὶ

κηλίδας καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν βελτίωσιν, τότε εἶναι ὑπο-
 φερτὴ καὶ ἴσως ὠφέλιμος, ἀλλ' ὅταν ὅμως χρησιμεύῃ διὰ νὰ μᾶς μαυρίνῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπελπίσῃ, τότε δὲν εἴμπορεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ἐλάχιστην ἐπιείκειαν, οὐδὲ ἓνα ὑπερασπιστὴν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ἡθικὸν εἶναι τὸ με-
 γαλειότερον ἐφῶδιον τοῦ στρατιώτου· ἀλλὰ μή-
 πως δὲν εἶναι καὶ ὁ πολυτιμότερος σύμμαχος παντὸς πολίτου; ὅταν κάθε πολίτης ἀποκτήσῃ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶναι κατὰ τι ὡς ἔθνος, ὅταν καθεὶς πεισθῇ ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα ἔστω καὶ μικρὸν τροχὸν μιᾶς μηχανῆς θαυμασίως λειτουργούσης, τότε καὶ αὐτὸς θὰ ζῇ τελείως καὶ τὸ ἔθνος του θὰ γίνῃ μέγα καὶ ἂν ὑπο-
 τεθῇ ὅτι δὲν εἶναι.

Αὐτὸ εἶναι μία ἀρχή, τὴν ἀλήθειαν τῆς ὁποίας ὅλοι ἀντιλαμβάνομεθα.

Ἄν ὁ ἀτομικὸς ἐγωισμὸς εἶναι μισητός, ὁ ἐθνικὸς ἐγωισμὸς ὑπῆρξε πάντοτε μεγολο-
 πράγμων.

Ἐἶχον διαβάσει ἄλλοτε ἐν ἄρθρῳ τοῦ Ροῦδου ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρήσιμα Ἐλαττώματα». Ὁ ἀλησμόνητος ἐκεῖνος συγγραφεὺς ὁμίλει δι' ἐν τῶν Ἀγγλῶν ἐλαττώμα, τὸν ἐθνικὸν ἐγω-
 σμὸν των.

Διὰ τὸν Ἀγγλον ἀρκεῖ ἐν πρᾶγμα νὰ εἶναι ἀγγλικὸν, διὰ νὰ εἶναι τὸ τελειότερον τοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ προέχεται ἀπὸ ἀγγλικὸν ἐργαστάσιον διὰ νὰ εἶναι θαῦμα πολυτελείας καὶ στερεότητος. Εἰς τὴν λέξιν ἀγγλικὸν, ὁ Ἀγγλος προσωποποιεῖ τὴν ἡθικὴν, τὴν εὐγέ-
 νειαν, τὴν χάριν, τὴν δύναμιν καὶ τὸ πιστεῖν. Καὶ ὅχι μόνον τὸ πιστεῖν, ἀλλὰ κάμνει καὶ ἄλλους νὰ τὸ πιστεύωσι.

Πρέπει ἄρα γε νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἔχομεν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἐλαττώμα; Δι' ἡμᾶς ἀρκεῖ ἐν πρᾶγμα νὰ εἴναι ξένον, διὰ νὰ εἶναι ὠραῖον, ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶναι ἰδικόν μας, διὰ νὰ εἶναι ἀριστούργημα.

Ἡ φιλολόγια μας, ἡ τέχνη μας, ἡ ἐπιστήμη μας — διὸ νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς αὐτὰ — ἐργάζονται, δρῶσι καὶ ἐκτιμῶνται ἀπὸ τοὺς... ξένους. Ἐνῶ ἡμεῖς τυφλώτομεν πρὸ τῆς ἡρέ-
 μου καὶ σιγῆς προόδου, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται καὶ μαραινόμεν μετὰ τὴν σκληροτέραν ἀδιαφο-
 ρίαν καὶ ἀνεκτιμησίαν κάθε ἐπιστημονικῆς μας προσπάθειαν...

— Οὐφ, καίμμεν καὶ σύ, τί περιμένεις ἀπ' τὸ ρωμαῖκο!...

Τί κρίμα! ἡμεῖς οἱ ἴδιοι μετὰ τὰς ἰδικὰς μας χεῖρας νὰ συντοίβωμεν τὴν ὑπόστασιν μας καὶ νὰ δηλητηριάζωμεν τὸ πνεῦμά μας!

Ἄλλ' ὅχι! ἦλθε, νομίζω, καιρὸς νὰ σφρα-
 γίσωμεν καὶ νὰ φιδώσωμεν μετὰ τὴν μεγαλει-
 τέραν περιφρόνησιν τὸ στόμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προφέρει αὐτὸ, νὰ τὸ θεωρήσωμεν δὲ ὡς τὸν μεγαλειότερον ἐχθρόν μας, ἀφοῦ εἶναι καὶ ἐθνικὸς ὀλετήρ.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΣΤΗ ΣΒΟΦΙΑ ΣΠΑΝΘΥΔΗ

Όταν σηκόθηκε ἀπ' τὸ πιάνο.

Τῶν ἀθανάτων οἱ καῖμοι στὰ κρηνοδάχτυλά σου
 Σκαρφαλωμένοι ἀνέβαιναν ἀπ' τῆς γῆς τὰ βάθη
 Κάποιος ψυχῆς ὑπέρογκης,

Κάποιον ἄλλον ἄστρου γέννας

Σὰν κύμα οὐρανόφραχτο, ἀφροπλημμυρισμένο,
 Σὰν ἓνα νέφος ἀπαλὸ δόλοενης ὁμίχλης
 Καὶ χύνονταν στὸ διάπλατο καὶ μαῖο σου παλάτι

Κ' ἐκεῖ ἡ καρδιά μου, ναύκληρος τοῦ πόνου, ὠμίνα!
 Ἀνέπνευε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ στάθηκε... Μὰ πάλι
 Κυλίστηκε μέσα στὸ μηδέν, τ' ἀπείρου τὴν ἀγκάλη,

Γιὰ πάντα μουρμουρίζοντας στὰ νεκρικὰ της χεῖλη!
 Ἄλλοι του! ποῦ ἀνέβηκε πολὺ ψηλά... ἄλλοι του!...

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΒΙΒΛΙΟΥ

Όταν κατέβαινον ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ «Ἀπ' Ὅλα», εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ἔχε καλέσει ὁ φίλος διευ-
 θυντὴς του, εἶχον τὸ ὕψος καταδίκου συρρομένου εἰς
 ἰσοβία καταναγκαστικά ἔργα. Οὐδέποτε ἐφραταζό-
 μην διὰ τοιοῦτο θὰ ἦτο τὸ τέλος μιᾶς πενταλέπτου
 ἐπισκέψεως, τὸ τέλος μιᾶς φιλικῆς συνομιλίας.
 Ἡμῖν, εἶναι ἀληθές, μόνος καὶ οὔτε σκὰ δημόσιον
 ἐφαίνετο πλησίον μου, ἡμῖν ἐλευθερός, ἐν τοῖσι
 ὡς νὰ εἶχον εἰς τοὺς πόδας ἄλλοις παρέβαιον
 καθ' ὁδόν. Ἀλλὰ, μήπως χειροτέρα πάσης καταδί-
 κης καὶ βαρύτερα ὅλων τῶν ἀλύσεων δὲν ἦτο ἡ
 ἐντολή, ἡ ὁποία μοι ἐδόθη;

— Φίλε μου, μοι εἶπεν ὁ Διευθυντὴς, ἡ ἐπιθεώρη-
 σίς μας θ' ἀφιέρωσιν καὶ στήλην διὰ τὴν φιλολο-
 γικὴν ζωὴν. Σὰς εὕρισκω πολὺ κατάλληλον νὰ πα-
 ρακολουθήσῃτε καὶ νὰ περιγράψῃτε τὴν κίνησιν τοῦ
 συγγραφικοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου...

Φαίνεται ὅτι εἰς τὰ χαρακτηριστικά μου διεγέρ-
 φσαν σημεῖα ἀτορίας καὶ ἀνῆρσεως, διὸ χωρὶς νὰ
 προλάβω νὰ ἐκφέρω λέξιν, ἐπανελάβε:

— «ὦ! μὴ ἀνῆλθε· εἰσθε τόσο εἰδικὸς καὶ τό-
 σον καλός, ὥστε δὲν θ' ἀκούσω βεβαίως καμμίαν
 πρόφασιν ὑπεκφυγῆς» καὶ σφίγγων τὴν χεῖρά μου,
 προσέθεσε μετὰ ἐν μεδίᾳ:

— «Χαίρε

ρος πολὺ—συγγνώμην κ. Καβαλιέρε—ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν ἐκείνον. Διότι ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνος ἐστελλε νὰ τοῦ ἐξαγάγῃ πρᾶγμα ὑπάρχον, πρᾶγμα ζῶν καὶ μάλιστα ὑλακτοῦν, ἐνῷ ἐγὼ ἐστελλόμην νὰ εὕρω καὶ νὰ παρακολουθῶ μίαν σκιά, ἐν φάντασμα, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς εἶναι τόσο προβληματική, ὅσον καὶ γριφώδης.

Ἀμφιταλαντεύην ἐπὶ πολὺ καὶ ἐνῷ ἡ ἰδέα νὰ μὴ γράψω τίποτε ἐκυριάρχει ἐντός μου, εὐρέθην ἔξωθεν ἐνὸς ἑλληνικοῦ βιβλιοπωλείου.

— Ἀς εἰσέλθω, ἐσκέφθην, ἐδῶ θὰ λάβω πολλὰς πληροφορίες.

Εἰσῆλθον καὶ ἐξήτησα τὰς τελευταίας ἐκδόσεις τοῦ μηνός· πέντε λεπτὰ μετὰ ταῦτα μοῦ ἔφερον ἕνα σωρὸν βιβλίων. Ἀνοίγω καὶ βλέπω: Νέος Ροβινσών, Νέον Ἑλληνικὸν Ἀναγνωστικόν, Κατήχησις, παλαιὰ Ἱστορία, τὰ παραμῦθια τοῦ Μπερτόλδου κ. ἄ.

— Μά, κύριε, τῷ λέγω, δὲν ἔγινε ἀκόμη διδάσκαλος καὶ τὰ παιδιὰ μου εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Ροβινσῶνα. Ἐχεις ἄλλο τι; κανὲν νέον μυθιστόρημα, δράμα, κάποιαν φιλολογικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν πραγματείαν;

Ἐμεδιάσε διὰ μεδιάματος οἴκτου καὶ ἀπότησης ξηρὰ: Ὅχι.

Εὐρέθην εἰς τὴν ὁδὸν εὐτυχέστερος· ἄνθρωπος εἰδικὸς μοῦ ἐβεβαίον τὴν ἀνυπαξίαν τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦμην νὰ περιγράψω. Τὴν ἐπ' αὐρίον θὰ κατέθετον τὴν ἐντολήν· ἀνέπνευσα.

Ἀφροντὶς πλέον ἀνέβην εἰς τὸ τράμ τοῦ Πέραν, ἀπὸ προηγουμένως ἡγόρευσα μερικὰ ἐδώδιμα ἀπὸ ἐν παντοπωλεῖον τοῦ Γαλατᾶ· τὸ τράμ ἦτο σχεδὸν πλήρες, περιορίσθην λοιπὸν εἰς μίαν γωνίαν μετὰ τὸ δέμα ἐπὶ τὸν γονάτων. Ὅτε τυχαίως, οἷσας ἐν βλέμμα πρὸς τὸ δέμα μου, βλέπω ὅτι περιεκαλύπτετο ἀπὸ

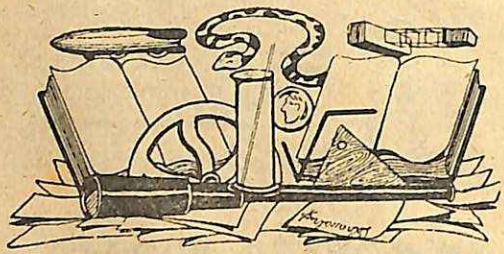
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐκάστη ἀνθρωπίνη γενεὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος παραλαμβάνει τὰ στοιχεῖα τῆς γνώσεως καὶ τὰς θεωρητικὰς ἀρχάς, ὡς ἀναπτύσσουσα θὰ ἐκδηλώσῃ τοιοῦτοτρόπως ἕνα ἐπὶ βαθμὸν τῆς ἀνθρωπίνης πνευματικῆς τε καὶ ἡθικῆς ἐνεργείας ἐν τῇ φορᾷ τοῦ χρόνου καὶ τῇ ἀνελέξει τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Πλὴν, ὅταν ἕκαστος τῶν νέων ἀνθρώπων, χωρὼν πρὸς τὸ προσήκον, περιβεβλημένος ὢν ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ σκότους, δι' οὗ ἔσσει περιβάλλεται τὸ τέλος τοῦ βίου, προσκοίβει εἰς τὰ πράγματα καὶ κρημνισθὴ ἐντὸς τῆς ἀβύσσου τοῦ ἀγνώστου, ἐν τῇ φρίκῃ ἐκείνῃ τῆς μοιραίας ταύτης πτώσεως αἰσθάνεται ἐαυτὸν συγκρατούμενον ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ σχοινοῦ, ὅπερ ἐξύφανον ταυτοχρόνως ἡ συνείδησις καὶ τὸ λογικόν. Καὶ ἐνῷ ἀπ' ἐνὸς ἀνίκανον ἢ τε γνώσεως καὶ ἡ πίστις ἄχρη ὥρας ἐφάνησαν, ὅπως τελείως κατευνάσσει τοὺς ὀπαρσμοὺς τῆς ψυχῆς ἐνώπιον τοῦ μοιραίου, εἰς τὸ οὗς τοῦ χριστιανοῦ καταρτάνει ὁ ἦχος γλυκείας φωνῆς ἐρωτώσης τὴν καρδίαν: «εἰ δὲ ἀγαπάτε τοὺς ἀγαπώντας ὑμᾶς ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ;» καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀβύσσου αἰωρούμενος πάραυτα ἐννοεῖ ὅτι εἰ καὶ οὐδόλως ὁ χριστιανισμὸς ἀπέσβεσε τὴν δίψαν τοῦ κατέχειν τὴν ἀλήθειαν, κατέστειλεν ἐν τοσούτῳ διὰ τοῦ χρόνου τὰς ἐξάψεις τῆς ἐσωτερικῆς διαμάχης, μεταβαλὼν κατὰ πολὺ τὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος, ἐφ' οὗ ἡ εὐαγγελικὴ τῆς ἀγάπης ἀρχὴ μεγάλῃν ἔσχεν ἐπίδρασιν.

Καὶ ἡ σιγὴ τῆς Γολγοθᾶ εὐθὺς ἀνακτᾷ ἄλγην αὐτῆς τὴν θεῖαν ἐπιβολήν.

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΗΧΩ

Η ΕΛΑΤΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Συγκρίνεις θὰ διαδράμῃ τὸν κόσμον τῶν φιλοζῶν, τὸν κοσμάκον, διὰ τὸν ὁποῖον μετὰ ὅλα τὰ βάσανά του ἡ ζωὴ καὶ πάλιν γλυκεία εἶνε.

Μία εἰδησις, μάντις κακῶν, μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, περιβεβλημένη τὸ κύρος εἰκοσαετοῦς ἐργασίας καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἀμειλίχτου στατιστικῆς.

«Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀποθνήσκει πολὺ νέος· ὁ ἐκ φυσικοῦ γήρατος θάνατος σήμερον ἐκλείπει». Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει ἡ στατιστικὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Montaigne, ἂν δὲν ἀπατώμην, ὁ ὁποῖος ἔζη τρεῖς αἰῶνας πρὸ ἡμῶν, ἔγραφε κάπου: «Ὁ ἐκ γήρατος θάνατος εἶνε σπάνιος, ἰδιόρρυθμος καὶ ἔκτακτος, μία ἐξαιρέσις, τὴν ὁποίαν Χάρων δίδει ἀπὸ ἐξαιρετικῆς εὐνοίας εἰς μερικοὺς εὐτυχεῖς θνητοὺς».

Οἱ λόγοι τοῦ Γάλλου φιλοσόφου ἔρχονται σήμερον ὡς μαρτυρικαὶ ἀπηχήσεις, ἐπιβεβαιούμεναι ὑπὸ τῶν νεωτέρων στατιστικῶν.

Ἡ φυσιολογικὴ ἡλικία τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς φυσιολογικοὺς ἔπρεπε νὰ ἐπέρχηται κατὰ τὸ 72 1/2 ἔτος, μετὰ τὴν στατιστικὴν τῶν νεωτέρων ἐτῶν κατήλθεν εἰς τὸ 60ὸν μόνον.

Καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἡμεῖς κτίζομεν τὴν ζωὴν μας, ὡς νὰ ἦτο φρούριον, ὁ θάνατος ἐπερχόμενος ἀφαιρᾷ ἡμᾶς ὡς παιγνίσματα, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μας, εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν οὐδεὶα γλυκύτητα ἐβανκάλιζον τὴν ζωὴν μας.

Ἐν Hendand οἱ ὕγιεινολογοὶ δίδουν προσταγὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὁ δὲ Metehnicoff καὶ ἡ Cie ἀναζητοῦν εἰς τὰς χοάνας τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων των διὰ νὰ μᾶς χαρίσουν μερικὰ ἔτη ἀπ' αὐτὴν τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία εἶνε τόσο σύντομος καὶ τρέχει ὡς μία ὀπτασία ἀσύλληπτος.

Καὶ κατόπιν ὅλων τούτων εἶχε δίκαιον ὁ Βολταῖρος, ὅταν ἔγραφε:

«Τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶνε λυπηρὸν,
τὸ μέσον δὲν ἀξίζει τίποτε,
ἡ ἀρχὴ εἶνε γελοία».

Μ. ΜΑΥΣΕΙΔΗΣ ἱατρός.

Τέχνη εἶναι ἡ φρόσις, ὁρμημένη διὰ μέσον μιᾶς ἰδιοσυγκρασίας.

Ζολά.

Υπάρχει μία μυστικὴ συγγένεια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὀραίου: μία καλὴ πράξις εἶναι πάντοτε ... ὀραία.
Τοῦλ. Δεμαίτε.

ΤΟ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ

ΚΙ' Ο ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ

Ἐκεῖ ψηλὰ στὰ Μαῦρα τὰ Βουνὰ
ζῇ ἕνας σιδηρόκορμος Λαός,
ὁποῦ ποτὲ ὁ ἥλιος ταπεινὰ
νὰ σκύφῃ τὸ κεφάλι του βορβός·
ἀκόμη δὲν τὸν εἶδε καὶ οὔτε θὰ τὸν δῇ,
ὡς νὰ εἴτανε Σπαρτιάτικο παιδί.

¶

Ἐκεῖ ψηλὰ στὰ Μαῦρα τὰ Βουνὰ
ζῇ ἕνας βασιλεὺς κρατερός,
βγαλμένος ἀπ' τὰ σπλάχνα τὰ τραπὰ
τέτοιον Λαοῦ, ὡς γίγαντας γερός.
Στέκεται ἐκεῖ ψηλὰ, παιδί τῆς Ἀδριατιδος,
ὡς νὰ εἴτανε Σπαρτιάτης βασιλεὺς.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Laerymae

Περιτυλίσσω εἰς τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου τὴν φωτεινότεραν ἀκτίνα τοῦ λογισμοῦ μου καὶ σοῦ τὴν στέλλω—ἀστρὸν ἐλπίδος—νὰ σὲ συντροφεύῃ εἰς τὰ ὄνειρά σου.

Ἐμπιστεύομαι εἰς τοὺς ἀφροὺς τοῦ πελάγους τὸ πικρότερόν μου δάκρυ καὶ σοῦ τὸ στέλλω—δρόσον ἀνακουφίσεως—νὰ σὲ συντροφεύῃ ἐν τῇ μονώσει σου.

Κἄτι τι περισσότερον ἀκόμη. Ἐναποθέτω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀγγέλων τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν μου καὶ σοῦ τὴν ἀφιερώνω—τρόπαιον ἔρωτος—νὰ σὲ περιφρουρῇ ὅταν ἡ θλίψις τοῦ χωρισμοῦ θὰ δάκνῃ τὰ ἡμιπνέοντα στήθη σου.

Καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ στιγμή ν' ἀναπαυθῶν τὰ βλέφαρά εἰς τῆς λήθης τὸν ὕπνον, πάρε μαζί σου ὅ,τι σοῦ ἐχάρισα, καὶ ἀκτίνα καὶ δάκρυ καὶ καρδιά. Ἡ πρώτη θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ διὰ νὰ μ' ἐνδυμῆσαι, τὸ δεύτερον διὰ νὰ με λυπῆσαι, ἡ τρίτη διὰ νὰ μ' ἀγαπᾷς.

Ἀθῆναι.

Α. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α'

Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικόλαος Α' ἐγεννήθη τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1841 καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον τῇ 14 Αὐγούστου 1860.

Ἐσπούδαζεν ἐν Παρίσι, ὅτε, δολοφονηθὲν τοῦ Δανιὴλ Α', ἐκλήθη εἰς τὸν θρόνον δεικνυνεατῆς, ἀλλ' ἡ συνέσις Του ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐλέγη ὅτι ὑπὸ τὸν ἄηθρον ἡγεμόνα ἐκρύπτετο πολιτείας γένον.

Ὁ νέος βασιλεὺς Νικόλαος Α' δὲν εἶναι μόνον ὁ πρῶτος πολίτης τοῦ μικροῦ Του Κράτους, ἀλλὰ καὶ ὁ μᾶλλον ἀνεπτυγμένος καὶ πεπολιτισμένος. Ἐξεπολίτισε καὶ ἐξήμερωσε τὸν ἡμιἄγριον σχεδὸν καὶ ἀτίθαστον Λαόν του καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς Του προνοίας ἐξέψωψε τὸ μικροσκοπικὸν Του Κράτος εἰς μεγάλην περὶ ὅλην, καὶ προσέδωκεν αὐτῷ δυσανάλογον πρὸς τὴν γεωγραφικὴν του ἔκτασιν σημασίαν. Κυρίως εἶπεν, διήρξε διδάσκαλος τοῦ Λαοῦ του, καλλιεργήσας τὰς ἀρετὰς του καὶ πολεμίσας τὰ ἐλαττώματά του. Κατὰ τὸ πνεύμοντα τὴν διάσπασιν τῆς ἡγεμονίας του ὑπῆρξεν ἡ προσωπικοποίησις τῆς δικαιοσύνης μόνος παρέχων τὸ ὑπατον δίκαιον, συνεδριάζων ὡς ἀρχαῖος Ἑλλήνων βασιλεὺς ὑπὸ τὴν σκιάν γηραιᾶς δοῦδος.

Υπῆρξε καὶ εἰς αὐτὸν πατὴρ-ἡγεμὸν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ δούκας ἀναγκάζοντο νὰ φανῇ ἀσπληγὸς, πρῶτος ἐδιδόχο διὰ τὴν ἀσπληγότητά Του. Χαρά Του καὶ εὐχαρίστησις Του εἶναι νὰ ἀγαπᾷ τὸ ἀγαθόν.

Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἡγήσατο τὰ γράμματα καὶ τὴν λογοτεχνίαν. Θεωρεῖται εἰς τὸν μεγαλειότερον ποιητὸν τοῦ σερβικοῦ ἔθνους.

Ἐργαζε πολλὰ ποιήματα, δράματα καὶ μυθιστορήματα. Ἡ «Βασίλισσα τοῦ Αἵμου», δραματοῦν μυθιστορήματα ἐγχωρίου ὑποθέσεως, κρύπτει βαθεῖαν συμβολικὴν ἐννοίαν, ὅπερ μετεφράσθη καὶ ἐλληνιστῇ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ Ι. Καμπούρογλου, εἶναι ἐν τῶν καλλιετέρων του ἔργων, ἔξ οὗ παρήχθη καὶ τὸ ὁμώνυμον δράμα, θεωρούμενον ὡς τὸ ἐθνικότερον προϊόν τῆς σερβικῆς Μούσης. Λέγεται ὅτι τὰ σπουδαιότερα ποιητικὰ του ἔργα εἶναι ἀνέκδοτα.

Ἐξ ὅλων τῶν ἡγεμονευουσῶν κεφαλῶν τῆς Ἑυρώπης εἶναι ὁ μόνος ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ ἡρώος ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, μετασχὼν τοῦ τελευταίου ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου (1877—8) μετὰ τοῦ μικροῦ μὲν τὸν πληθυμόν, ἀλλὰ μεγάλου τὴν ψυχὴν Λαοῦ Του, ἀπαδείκας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀνυχοῦς δι' ἡμᾶς ἐκείνου πολέμου, δι' οὗ πρὸς τὴν ἡμετέραν πατρίδα ἰδρύθη τὸ βουλγαρικὸν κράτος, ἡρωϊσμὸν ἀπαράμιλλον.

Ὡς οἰκογενειακῆς διήρξεν ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς. Ὁ οἶκος Του ἦτο καὶ εἶναι ἐκκλησία. Τοῦτο ἔνεκεν αἱ θυγατέρες του ὑπῆρξαν αἱ μάλιστα περὶ ἡμετέρας νύμφαι, ἀποδείξεις τοῦ ὁποίου εἶναι ὅτι ἡ νεότερα Του θυγάτηρ ὑψώθη εἰς βασίλισσαν τῆς Ἰταλίας.

Τοιοῦτος ἐν βασιλοκρατίᾳ ὁ πρῶτος καὶ μέγας βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικόλαος Α'.

Μακάρια τὰ ἔθνη καὶ τὰ κράτη, ἅπανα προοιζόνται ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας διὰ τοιούτων ἡγεμόνων.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Υπό τὸν τίτλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου μας ἐγκαινίζομεν, θὰ προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας περιληπτικὰς πληροφορίες περὶ τῶν ὁρθοδόξων ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀσιατικῆς Τουρκίας, εἰλημμένας ἐκ τῶν ἀσφαλεστέρων πηγῶν. Τὰς στατιστικὰς ταύτας περὶ τῆς] κινήσεως τῶν κοινοτήτων πληροφορίας θὰ συνοδεύσωι καὶ πολλὰ εἰκόνες σχετικαί, ἥτοι ἀπόψεις πόλεων, ἱστορικαὶ τοποθεσίαι, κοινοτικὰ ἱδρύματα κλπ.

Τὴν σπουδαιότητα καὶ χρησιμότητα τῆς στήλης ταύτης πιστεύομεν, ὅτι ἀντιλαμβάνονται πάντες, εἰμὲθα δὲ πεπεισμένοι ὅτι καὶ δεόντως θέλουσιν ἐκτιμῆσαι. Πρὸς συναγωγὴν τῶν πληροφοριῶν τούτων καὶ εὐδοκίμησιν τῆς στήλης ταύτης ὠρίσθη ἐν τοῖς γραφείοις μας ἰδιαίτερα ὑπηρεσία, παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτὰς καὶ φίλους τοῦ «**Ἀπ' ὅλα**», ὅπως εὐαρεστηθῶσι ν' ἀποστείλουσιν ἡμῖν εἰκόνας τῶν πόλεων τῶν μεθ' ὧν κρύνουσιν ἀναγκαῖον σχετικῶν εἰδήσεων, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι συντελοῦσιν εἰς εὐδοκίμησιν ἐθνικῶς ὠφελίμου ἔργου.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἀρκετὴ ὕλη διὰ τὸ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ συνεκεντρώθη, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι εἰς τὸν πρώτον τόμον τῆς ἐπιθεωρήσεώς μας θὰ παραέλθῃ ὅλη ἡ κίνησις καὶ ἡ δράσις τῶν κοινοτήτων μας.

ΟΙ ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΔΕΣ

Ἦθελα νὰ ἤξευρα πῶς τὸν φαντάζεσθε τὸν Ἀθηναῖον σείς, οἱ ὁποῖοι ἐδρίασκεσθε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν. Ἦθελα νὰ ἤξευρα, λέγω!... Μόλις ὅτι, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ἤνοιξε μετὰ τὸν Πάριον τὸ κεφάλι τοῦ Διὸς καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸ ἐπορεύετο ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ θεὰ τῆς σοφίας, ὅτι εἴποι κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνοίγω μετὰ τὸν Πάριον τὸ κεφάλι σας... καὶ βλέπω μέσα ἀπ' αὐτὸ νὰ βγαίῃ τὸ φᾶσμα τῶν σκέψεών σας διὰ τοὺς Ἀθηναίους, τὸ ὁποῖον ὅμως καθεὶς ἄλλος μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι, παρὰ τὴν προσομοίωσιν τῆς σοφίας... ἀφοῦ πολὺ ἀπέχει τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος.

Μάλιστα, εἰς αὐτὸν πολὺ καλὸν τί σκέπτεσθε διὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπειδὴ πιστεύω θὰ εἴσθε περίεργοι νὰ μάθετε τὰς σκέψεις σας... ταύτας, θὰ σὰς κάμω τὴν χάριν νὰ σὰς τὰς ἀνακοινώσω...

Ἀποψὲς Δεδὲ-Ἀγάτς

Ἀποστολεὺς Ν. Δ. ΚΟΪΔΗΣ

Ἡ πόλις, τῆς ὁποίας τὴν γενικὴν ὕψιν παριστᾷ ἡ ἀνω εἰκὼν, ἀριθμεῖ 9.000 κατοίκους, ὧν τὰ 3/4 εἶναι ὁμογενεῖς. Ἡ ὁρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης τῆς πόλεως ταύτης, μία τῶν πολλῶν προηγμένων τῆς παρὰ τὸν Θράκη, διατηρεῖ ναὸν ὑπερμεγέθη καὶ περικαλλῇ, ἐν ᾧ ἱερουργοῦσι τρεῖς ἱερεῖς μετὰ δύο διακόνων. Τὰ σχολεῖα εἶναι: Ἀρρεναγωγεῖον (ἡμεγυνάσιον), Παρθεναγωγεῖον καὶ Νηπιαγωγεῖον.

πρὸς συντήρησιν τῶν ὁποίων δαπανῶνται περὶ τὰς 700 λίραι. Διδάσκαλοι 7, διδασκάλισσαι 8, μαθηταὶ 90, μαθήτριά 160 καὶ νήπια 170. Οἱ κάτοικοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον. Ἐν Δεδὲ-Ἀγάτς ὑπάρχει Σύλλογος Φιλομουσῶν, συντεχνία ναυτικῶν, λεπτοτεχνῶν, ἐπιδηματοποιῶν καὶ ἄλλων.

Σκέπτεσθε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀθηναῖος δὲν δύναται νὰ εἶναι, παρὰ ὁ πλέον καλόβολος ἄνθρωπος, ἢ πλέον ἀπαλὴ καὶ γαληνιαία ψυχὴ. Τὸ περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ζῇ, ὁ καταγάλανος Ἀττικὸς οὐρανός, ὁ ὁποῖος σκεπάζει μίαν τὸσον ὥραϊαν καταπράσινη καὶ ἀρμονικὴν φύσιν, ποῦ εἰμπορεῖ ν' ἀναγεννήσῃ καὶ τὰς πλέον σκληροτέρας καὶ ἀγριοτέρας ψυχὰς, αὐτὸ τὸ γλυκύτατον κλίμα τῆς Ἀττικῆς δὲν σὰς ἐπιτρέπουν νὰ κάμετε ἄλλην σκέψιν.

Αὐταὶ λοιπὸν εἶναι αἱ σκέψεις σας, ὅτι ὁ Ἀθηναῖος εἶναι ὁ πλέον καλόβολος ἄνθρωπος· ἐν τοῖσις θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι αἱ σκέψεις σας αὐταὶ εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένα, ὅπως διόλου ἀντίθετοι ἀπὸ ὅ, τι πρέπει νὰ εἶναι. Ὁ Ἀθηναῖος εἶναι ὁ μεγαλύτερος γκρινιῶν, αἰωνίως γκρινιᾷ καὶ οὐδέποτε εἶναι εὐχαριστιμένος ἀπὸ τὸν ἐαυτόν του καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ γκρινία ἔχει καταστήσῃ δι' αὐτὸν πάθος φοβερόν, ἔχει καταστήσῃ ἀπαραίτητος, ὅπως ἀπαραίτητον ἔχει καταστήσῃ τὸ ξύλον διὰ τοὺς γαϊδάρους... τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό· τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι ἡ γκρινία αὐτὴ αὐξάνει διαρκῶς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀκριβῶς ὅπως διαρκῶς αὐξάνουν αἱ τιμαὶ τῶν εἰδῶν τῶν ἐν ὁριστικῇ διαλύσει... εὐδοκίμων ἔμπορικῶν καταστημάτων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ μέγεθος τῶν καπνῶν τῶν κυριῶν.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ Ἀθηναῖος, αἰωνίως γκρινιῶν, καὶ ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ αἰωνίως γκρινιᾷ, δὲν εἰμπορεῖ φυσικὰ νὰ εἶναι ποτὲ καλόβολος.

Θὰ σὰς παρακαλέσω δὲ πολὺ νὰ δώσετε πίστιν εἰς τὰ λόγια μου αὐτά, διότι ὡς ἐκ τῆς πείρας μου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σφαλῶ, ἐπίσης δὲ νὰ μὴ ὑποθέσετε ὅτι, ἐπειδὴ κ' ἐγὼ εἶμαι Ἀθηναῖος καὶ συνεπῶς γκρινιῶν, μὴ ἔχων ἄλλην ἀφορμὴν αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ νὰ γκρινιάσω, ἀναγκάζομαι νὰ γκρινιάσω μετὰ τὴν γκρινίαν... τῶν Ἀθηνῶν. Ὁχι, ὅχι, χίλιες φορές ὅχι.

ΗΛΙΑΣ ΓΚΙΤΑΚΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἐκδιᾶζομεν, δὲν εἶναι ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν, ἀλλ' ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχομεν.

Ἐδμόνδος Ἀμποῦ.

Ἡ τάξις εἶναι ἡ ἥδική καλλονὴ τῶν πραγμάτων.

Ἄντον Φαίρε.

Ὅταν πλησιάζω μικρὸ παιδί, αἰσθάνομαι δύο αἰσθήματα ἀντίθετα εἰς τὴν ψυχὴν μου· τὴν τρυφερότητα διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ σῶμα δι' ὃ, μὴ δύναται νὰ γίνῃ τὸ παιδίον τοῦτο μίαν ἡμέραν.

Λουδοβίκος Παστέρ.

Ἀπουσία = Θάνατος προσωνυμία.

Σαβιὲ Ναρμέ.

Θαυμασμός = Πίστις ἐφημέρος.

Βαλζάν.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Α'. — Ἡ ἐπιστολή.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Θερασάβουλος Ζωϊκίδης ἐπέστρεφεν ἐνωρίτερα εἰς τὸ μοναχικὸν τοῦ ἐν Πέραν δωματίον· εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του πρὸ τῆς συνηθισμένης ὥρας, ἀφοῦ ἐπῆρε μαζί του καὶ μερικὰ ἔγγραφα διὰ νὰ τὰ μελετήσῃ μόνος, μακρὰν ἀπὸ τὴν θορυβώδη κίνησιν τοῦ Γαλατῆ. Εἶχε σκοπὸν νὰ ἐργασθῇ· θὰ ἔγραφε μερικὰς ἐπιστολάς διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ μάρτυρας τῶν σιτηρῶν, διότι ἐπρόκειτο ν' ἀποστείλῃ ἐκεῖ ἐμπόρευμα.

Ὅταν ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, αἱ τελευταῖαι ἀνταύγειαι τοῦ δύοντος ἡλίου τοῦ ἔρχοντο ἐν μελινχρόν ἡμίφωσ τὸσον γλυκὺ, ποῦ ἐνόμιζε καὶ εἶχε τὰ ἀπλά τοῦ δωματίου ἐπιπλα περιεβάλλοντο ἀπὸ κάποια ποιητικὴν χροιάν.

Ὁ Θερασάβουλος ἦτο εὐαίσθητος νέος· ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τράπεζῆς τὰ βιβλία του, ἔσυρεν ἐν καθίσμα παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἔπεσεν εἰς σκέψεις, παρατηρῶν τὸ θέαμα τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ὑπὸ τὰς ἀναλαμπὰς τῆς δύσεως ἐλάμβανε διάφορα χρώματα.

Τὶ σκέπτετο;

Οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ του, παραδεδομένοι εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο, ἐφάνιντο προδίδοντες μίαν ἰδιαίτερον ἐσωτερικὴν λάμψιν, ἐν κρύφῳ αἰσθημα. Ἐμεινεν οὕτως ἐπὶ τινά ὥραν ἀκίνητος, ὅτε ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ὁ Θερασάβουλος, ὥς ἐπὶ ὑπὸ ὄνειρον ἐξεγερόμενος, ἀντιτάχθη.

— Ὅριστε, ἐφώνησεν.

Εἰς νέος εἰσηλθὼν, ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔτεινεν εἰς τὸν Θερασάβουλον.

— Ἐφθασε, κύριε Θερασάβουλε, ἡ ἐπιστολή αὐτὴ τὴν ὥρην μετὰ τὴν ἡμέραν· ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ σὰς τὴν φέρω, ὥς εἶναι ἐπείγουσα.

— Καλὰ ἔκαμες, εἶπε λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν, μὴ λησμονήσῃς δὲ αὐτὸν πολὺν προῖ, πρὶν καταβῆς εἰς τὸ γραφεῖόν, νὰ περάσῃς νὰ σοῦ δώσω μερικὰ γράμματα· καλὴ νύκτα!

Ὁ ὑπάλληλος ἀνεχώρησεν, ἐνῷ ὁ Θερασάβουλος περιεστρεφεν εἰς τὰ δάκτυλά του τὸν φάκελλον.

Ἐπιστολή ἀπὸ τὴν Ρωσίαν δὲν ἦτο δι' αὐτὸν σπάνιον πρᾶγμα. Ἀφ' οὗτο ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Ὁδησσὸν καὶ ἀνέλαβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν διευθύνσιν τοῦ ἐμπορικῶν γραφείου τοῦ θεῖου του, ὁ Θερασάβουλος ἐλάμβανε πολλὰς ἐπιστολάς ἀπὸ τὴν Ρωσίαν. Τὸ γραφεῖον εἶχεν εἰς ὅλας τὰς πόλεις αὐτῆς ἀνταποκριτὰς καὶ ἡ ἀλληλογραφία μετ' αὐτῶν ἦτο ταχυκί.

Ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπιστολή ποῦ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του δὲν ὁμοιάζε μετ' ἐκείνης· καὶ ὁ φάκελλός της δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς πλατεῖς συνηθῆς ἐμπορικῶν φακέλλους, οἱ ὁποῖοι φέρον ἐπιγραφίδας καὶ τὴν διευθύνσιν γεγραμμένην ἐν πλαταῖς ἐπιτετηδεύμενα γράμματα· ἦτο μικρὸς, τετράγωνος, μετὰ χάρτην στερεὴν καὶ πυκνὴν, ὡς νὰ εἶχε νὰ προσφυλῇ κανὲν πολὺτιμον μυστικὸν τὸ ἀποστολῆς του.

Ὁ γραμμάτος χαροκτὴρ του, αἰθέριος τὸσον, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον τις νὰ τὸν διακρίνῃ τὴν ὥραν ἐκείνην, τέλος ἐν ἄρῳα λεπτὸν ἀνεδίδετο ἐκ τοῦ ἀέλλου, ἄρῳα ῥόδων.

Ἀ! τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο πολλὰ ἔλεγεν εἰς τὸν Θερασάβουλον.

Ἀνεσκήρτισε μὲ μίαν νευρικὴν ταραχὴν, ἤναψε τὴν λάμπαν του καὶ ἤνοιξε τὸν φάκελλον.

— Θεέ μου, εἶναι ἐκεῖνης, ἐφώνησεν.

Ἡ ἐπιστολή, ἥτις ἦτο βραχεία, γεγραμμένη μετὰ κομψὸν γυναικεῖον χαρακτῆρα, ἀπετελείτο ἀπὸ πέντε γραμμῶν.

«Ποθητὲ μου Θερασάβουλε. Ὅταν θὰ διαβάξῃς τὸ γράμμα μου, ἐγὼ θὰ πλέω πρὸς σέ. Εἰμαι ἐλευθέρω τελείως καὶ εὐτυχῆς, διότι θὰ ἐνώσω τὴν ἡμετέραν μου μετὰ τὴν ἰδιάν σου. Ἐρχομαι μετὰ τὸ ρωσικόν, τὸ ὁποῖον φέρει αὐτὸν.

Πάντοτε δική σου Ἑλένη».

Ἡ Ἑλένη μου ἔρχεται! Ἐρχεται νὰ ἐνώσῃ τὴν ἡμετέραν μου μετὰ τὴν ἰδιάν σου. Ἐρχεται ἐλευθέρω! ὦ! μήπως ἀπατώμαι!

Καὶ ὁ νέος, φοβούμενος μὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος πῖπῃ θύμα τῶν ὀφθαλμῶν του, ὑψώνει ὀλίγον τὴν λάμπαν του, φέρει τὴν ἐπιστολὴν πλησίον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν διαβάξῃ ἐκ νέου.

— Ἀ! εἶναι ἀλήθεια! ὁ χαρακτὴρ της εἶναι αὐτός, τὸν ἀναγνωρίζω. Μέσα σ' αὐτὰς τὰς γραμμὰς

Καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν διαβάξῃ ἐκ νέου.

βλέπω τὴν ψυχὴν της νὰ περᾷ, αἰσθάνομαι τὸ ἄρωμα τῆς καλλονῆς της.

Ἐκαμὲ μερικὰ βήματα εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ἑσέψει. Ἡ ἀνέλιπτος χαρὰ εἶναι κατὰ τοῦ πύξιν τὴν ψυχὴν· θέλει ἀέρα, θέλει φῶς.

Ἐπληρώσας πρὸς τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Ὁ ἀστέρες ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἡ πόλις ἤλκυτο μετὰ τὴν συνήθη τῆς περιβολῆς, περιβολὴν ἐπιβάλλουσαν καὶ μυστηριώδη.

Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Βόσπορον καὶ ἠθέλησε νὰ διακρίνῃ τὴν γραμμὴν, τὴν ὁποῖαν τότε ἡ Ἑλένη ἠκολούθει.

Με ποῖους πόθους ἤρχετο! Ἐγνώριζε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην της καὶ ἐφάνταζετο τώρα αὐτὴν ἐπὶ τῆς γαλίας τοῦ ἀντιπλοίου, κομψὴν καὶ γλυκείαν ὡς ἦτο, περιβεβλημένην τὸ ὁλοσηρικόν της καὶ στρέφουσαν τὸ ἀνήσυχόν της βλέμμα πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, τὴν πόλιν τῶν ὀνείρων της, τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατέκειτο ὁ Θερασάβουλος της.

Ἀλλὰ μήπως ἐκεῖνος τὴν ἤγατα ὀλιγώτερον;

Ὅταν τὴν εἶδε διὰ πρώτην φοράν εἰς Ὁδησσόν, ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι εὗρε τὸ ἰδανικόν του καὶ ἡ δυστυχιστέρα στιγμὴ τοῦ βίου του ἦτο ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἐλάμβανε τὴν ἀνησυχίαν καὶ ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν ἐκείνην διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν διευθύνσιν τοῦ γραφείου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὅταν τὴν εἶδε διὰ πρώτην φοράν εἰς Ὁδησσόν, ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι εὗρε τὸ ἰδανικόν του καὶ ἡ δυστυχιστέρα στιγμὴ τοῦ βίου του ἦτο ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἐλάμβανε τὴν ἀνησυχίαν καὶ ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν ἐκείνην διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν διευθύνσιν τοῦ γραφείου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἀλλὰ ἡ ἀνάγνωσις ἐκείνη δὲν ὁμοιάζε πρὸς τὰς προηγουμένας· ἦτο βραδεία, ἦτο ἀπολαυστική.

Ὅμοιαζε πρὸς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν λαμβάνομεν, περιεστρεφόντες εἰς τὸ στόμα τεμάχιον τῆς γλυκύματος, ἢ ἀναπνεύοντες τὴν γλυκείαν ἀπόνοιαν τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου.

Καὶ ὁ Θερασάβουλος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκείνην ἀπελάμβανε κατὰ περισσώτερον ἔξωθεν ἀπὸ κάθε λέξι, ἀπὸ κάθε γράμμα καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ἡδέως νὰ διαγνώσῃ καὶ διὰ μέσου αὐτῶν τῶν γραμμῶν.

Ὅλαι αἱ λέξεις δι' αὐτὸν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκείνην ἀνεξωογονοῦντο εἰς συναίσθηματα καὶ μία ὥρα συναντῶν ἐξ αὐτῶν ἀνεδίδετο, ἡ συναντῶν τοῦ ἔρωτος...

Ὅταν ἐφάνη ἡ ἡὺς, ὁ Θερασάβουλος εἶχεν ἐγερθῇ· ἀλλ' ἀρὰ γὰρ ἐκοιμήθη καὶ νύκτα· ὅπως οὐδέποτε ἡγε-

Ἀνεχώρησεν ὁμοῦ καὶ ἔμενεν ἐνταῦθα ἀπὸ δύο μηνῶν μετὰ τὸν πόθον· νὰ τὴν ἐπανίδῃ.

Ποῖον ὅμως θὰ ἦτο τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος; Ἡ Ἑλένη, κόρη πλουσίου, τοῦ Ἰακώβου Δώρου, ἦτο ἀπὸ δύο ἑτῶν σύζυγος τοῦ Ρόσου Ἰβάν Ρωκοβίτς, νομικοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας.

Ἦτο λοιπὸν δυνατόν αὐτὸς ὁ ἔρως τῶν, ὅσον δήποτε θερμὸς καὶ ἂν ἦτο, νὰ ἰκανοποιηθῇ;

Πάντοτε ἡ Ἑλένη θὰ ἦτο ξένη πρὸς αὐτόν, πάντοτε θὰ ἔφερεν ὄνομα ἄλλου.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τώρα ἦτο ἐλευθέρω· μήπως ἡ ἰδία δὲν τοῦ τὸ ἔγραφε: «Εἰμαι ἐλευθέρω τελείως καὶ εὐτυχῆς;» Τί νὰ συνέβῃ ἀρὰ γὰρ; Δύο μῆνας τώρα δὲν εἶχεν εἰδήσεις της καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ἀποχωρητισμὸν, τὸν ὁποῖον τὴν ἔκαμεν μίαν τυπικὴν ἡμέραν ὑποδοχῆς, ἐκτὸς μᾶς θερμῆς χειραφίαις, οὐδὲν ἔτερον ἠδυνήθησαν ν' ἀνταλλάξωσιν.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις διήρχοντο κνηματογραφικῶς ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ Θερασάβουλου μετὰ ταχύτητα καταρράκτου καὶ μετὰ ζωηρότητα ἀστρατῆς.

Ὅλαι αἱ σκέψεις τοῦ παρελθόντος, αἱ συνεντεύξεις τῶν, αἱ ἐξομολογήσεις, τὰς πρῶτας τῶν φιλημάτων καὶ ἡ παρὰ τὴν θερμότητα τερπνὴν τὴν ἀναστροφήν, ὅλα αὐτὰ ἀνεξωογονοῦντο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Θερασάβουλου διὰ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν ἀμνησίαν τῆς Ἑλένης του.

— Ἐρχεται, ἐσκέφθη, ἔρχεται μετὰ τὸ ρωσικόν τῆς γραμμῆς· καὶ τὸ ἀντιπλοῖον φθάνει ἐδῶ κάθε τετάρτην, ὥστε... ὥστε αὐτὸν τὸ πρῶτον εἰς τὰς δέκα θὰ εἶναι ἐδῶ· θὰ εἰμπορεῖ χωρίς φόβον νὰ τὴν κρατήσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, νὰ ζωογονηθῇ ἀπὸ τὴν ψυχὴν της...

Καὶ μετ' ὀλίγον, ὥς ἐπὶ ἐπιπλήττων ἑαυτοῦ.

— Ἀδριανὸς δέκα θὰ εἶναι ἐδῶ! τί κάθημαι; ἐκείνη ἀγαπᾷ τὰ ῥόδα· πρέπει λοιπὸν νὰ φέρω ῥόδα, ῥόδα πολλὰ, ῥόδα λευκά, σὰν τὴν ψυχὴν της, ῥόδα εὖσμα σὰν τὸ πνεῦμά της.

Ἐλαβε τὸν πλόν του καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Αὐγουστός ἦτο περὶ τὰ τέλη του· τὰ ῥόδα λοιπὸν ἤρχισαν νὰ σπανίζον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τοῖσις ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ παρήγγειλεν εἰς τρεῖς ἀνθοπώλας τοῦ Πέραν νὰ τοῦ φέρουν τὴν ἐπομένην πολὺν προῖ τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῶν.

— Ναί, πολὺν προῖ, ἔλεγεν ὁ Θερασάβουλος· τὰ θέλω εἰς τὰς ἐπὶ τὴν καλλιτέραν εἰς τὰς ἐξ' αὐτῶν στρεφῶ κατὰ τὴν ἡμέραν.

Ἐλκε σκεπτικὸν ἐν σκέδιον· Μετὰ τὰ ῥόδα ἐκεῖνα θὰ ἐστὶν ἐκ τῶν δωματίων τοῦ πλουσίου καὶ θὰ κατέβαιναν εἰς τὸν Γαλατῆν νὰ τὴν παραλάβῃ. Ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐκπλήξις, τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ τὴν προξενήσῃ, ἦτο ἡ ποιητικώτερη ὑποδοχὴ.

Ἡ Ἑλένη του, ψυχὴ ἐδῶ, ἡγάπα τὰ ἄνθη καὶ πρὸ πάντων προῖτῃ τὰ ῥόδα· τί καλλιτέραν λοιπὸν ἠδύνατο νὰ τὴν προσφέρῃ μαζί μετὰ τὴν ἀγάπην του;

Ἐκάθησε μετὰ ἀταρξέσκειαν παρὰ τὴν τράπεζαν, ἤνοιξε ἐκ νέου τὴν εὐδοκίαν ἐπιστολὴν καὶ ἤρχισεν πάλιν ν' ἀναγινώσκῃ.

Ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις ἐκείνη δὲν ὁμοιάζε πρὸς τὰς προηγουμένας· ἦτο βραδεία, ἦτο ἀπολαυστική.

Ὅμοιαζε πρὸς τὴν

θη και τη βοηθεία της θαλαμηπόλου διηυθέτης τα έπιπια, ήτοιμασε τα δοχεία και προσεπάθει να ζωογονήση τας αναμνήσεις του διά να πραγματοποιήση τας προτιμήσεις της 'Ελένης. "Όταν δέ ήλθον τὰ άνθη, έθεσε δύο ωραίαις άνθοδέσμας επί του γραφείου, έτέρας επί της θεριάστας, άλλας εις διαφόρους εταζέρας και απεφύλλασεν άρκετὰ τριαντάφυλλα επί του δαπέδου. "Α! ήθελεν ο ποις της 'Ελένης του να πατήση επί των πετάλων εκείνων, τὰ όποια συμβόλιζον τον έρωτα και την ευγένειαν της ψυχής, ήθελεν...

Η θύρα αίφνης ήνοιξεν' ο ιπάλλληλος της χθές έπεφάνη. "Εστάθη προς στιγμήν, άπορών δια την τόση ιδιορρυθμην εκείνην διακόζον ήσαν του διαματίου και διά το απισχολημένον ύφος του προϊστάμενου του εν τούτοις, πιστός εις την διαταγήν, την όποian έλαβεν, ήρώτησεν :

— Ετοιμάστε τα γραμματα, κ. Θρασύβουλε ;

Ο νέος έφερε την χείρα εις την κεφαλήν, ώσει να εξήτει ν' ανακαλύψη περι τίνος έπρόκειτο. Είχε τόσον άποροφρηθή από την χαράν του και τας σκέψεις της έποδοχής, όστε αυτός ο τόσον φιλόπονος είχε λησμονήσει και τὰ έμπορικά του καθήκοντα και την επείγουσαν αλληλογραφίαν. "Επρεπεν όμως να δώση μίαν δπάντησιν εις τον ιπάλλληλόν του, ο όποιος περιέμενεν.

— Θά τας δώσω εγώ εις το ταχυδρομείον, είπεν έρρυθμίζων κάπως διά το ψεύδος, το όποιον έλεγεν. Ο ιπάλλληλος άνεχώρησε και ο Θρασύβουλος, άφού ένεδούθη την κοιμητότεραν του ένδυμασίαν, έθεσεν έν ρόδον επί της κοιμωδόχης του, έκρυπεν έν βλέμμα επί του συνόλου του διαματίου και έν μεν διαμα διεγράφη εις το πρόσωπόν του.

Πόσον ώραία ήτο ο Θρασύβουλος με το μεν διαμα εκείνο της εύτυχίας !...

Ήξηλθεν, έλαβε μίαν άμυσαν και κατ' ευθείαν έκίνησεν διά την προκυμαίαν. "Όταν έφθασεν ήτο ένάτη και ήμισυ.

Η προκυμαία είχε την συνήθη της κίνησιν. Αχθαφόροι συνωθούντο προς σπείδοντας ταξειδιώτας και αι λευκά άμφιέσεις των περιηγητών έκαμνον άντίθεσιν προς τα μαυρισμένα πρόσωπα των άνθρώπων.

Ο Θρασύβουλος, ο όποιος ήρθεσεν να παρακολούθη την κίνησιν αυτήν, δεν είχε διαθέσιν ούτε κιν να την ίδω. Έστρεψεν έν έρευνητικόν βλέμμα πανταχού, έζήτησε μερικώς πληροφορίας, έμαθε το μέρος, όπου θα προσήγγιζε το άτμόπλοιον και έκινήσας το όρολόγιόν του.

Αέται παρά είσοσιν, έσκήψθη και ή καρδιά του ήρχισε να κτυπά ζωηρότεραν επί τη ιδέα ότι είκοσι λεπτά μετά αυτήν ή εύτυχία του θα έφθανεν εις το κατακόρυφον.

Περιέφερε το βήμα επί της προκυμαίας και έζήτησεν έν κατάλληλον μέρος, από του όποιου να βλέπη βαθύτερον πού μέρη του μέρους, όπου θα ήτο τώρα το άτμόπλοιον.

Πόσον άναπόστοτος είναι ο άνθρωπος έν τω έρωτι ! Έκείνος, ο όποιος είχε συνήθει την ψυχήν του προς την ιδέαν του άπραγματοποίητου διά τον έρωτά του αυτόν προς την Ελένην, τώρα δυσφορεί και δυσανασχετεί δια να την βλέπει μερικά λεπτά πρότερον.

Παρηγοζοντο τα λεπτά εκείνα της ώρας με αγωνίαν, έφαινοντο εις τον Θρασύβουλον ότι όλα τα όσα ήσαν την ήμεραν εκείνην έπαθον από μίαν αίτίαν και καθύστερον, τού έφαινοντο ότι συνάμυσαν να τον βασανίσουν.

— Άλλά ακριβώς! αναφωνεί με κάποιαν άνακούφιαν, άλλά το άτμόπλοιον ;

— "Όπως το άτμόπλοιον δεν είχε φανή ακόμη.

— "Όλίγα όμως λεπτά έτι, έν μέσω των άλλων σκαφών δύο ή τρεις ίσοι κατ' αρχάς και έπειτα η κοφή του πλοίου έφάνη.

Ο Θρασύβουλος ήσθάνθη μίαν ηχηράν άνωστή-

δισιν μέσα του, ήσθάνθη το πρόσωπόν του κάτω χρον και τας δυνάμεις του έκλιπούσας.

Δέν υπόπτευε καμμίαν φοράν ότι θα φανή τόσον άνίσχυρος από της συγκινήσεως εκείνης και ότι θα τον εγκατέλειπον αι δυνάμεις του.

Το άτμόπλοιον έπλησίαζε βραδέως και μεγαλοπρεπώς.

Διατί να μη δύναται τάχα ο Θρασύβουλος με έν τήδημα να ριφθή επί του πλοίου εκείνου ή διατί το άτμόπλοιον να μη βαδίξη ταχύτερον ;

— Άλλ' ο πλοίαρχος φαίνεται δεν είχε την καρδίαν του Θρασυβούλου και δεν έβιάζετο. Και όμως βραδέως έπροχώρει το πλοιον με την πρῶραν έστραμμένην προς τον Γαλάτ.

Εις την αποβάθραν είχε συγκεντρωθή κόσμος πολύς, ο κόσμος, ο όποιος έν περιεργίας ή έν συμφρόνους συνάεζται πάντοτε εις κάθε άφίξιν μεγάλου άτμοπλοίου.

Ο Θρασύβουλος άνέβη επί τινων σάκκων αλεύρου διά να βλέπη καλύτερον.

Τώρα το άτμόπλοιον έκαμε μίαν στροφήν και όλα ή πληυσία έφαινετο.

Τί πλήθος ταξειδιωτών ποδ έφερεν !

— "Όπως το άτμόπλοιον δεν είχε φανή ακόμη.

Ο Θρασύβουλος ένέτεινε τας δυνάμεις του όσας εις τους όφθαλμούς διά να την διακρίνη εις τον σκοπόν εκείνον.

— Άλλ' ήτο δυνατόν ;

Αίφνης βλέπει μίαν επί της ύψηλοτέρας γεφύρας. Το άνόστημά της, το μόνον, το όποιον ήδύνατο να διακρίνη έν της άποστάσεως, ήτο της 'Ελένης' διαστάζει προς στιγμήν, έπειτα πείθεται.

— Είναι αυτή, αναφωνεί και με το μανδύλιον, με τον πλόν του, με μειδιάματα την χαιρετά.

— Έκείνη μένει άπαθής.

— Μήπως δεν με διεκρίνε ;

Διπλασιάζει τας προσπάθειάς του και δίδει περισσότεραν ζοηρότητα εις τους χαιρετισμούς του.

— Άλλ' ίδου ότι και εκείνη έξάγει έν μανδύλιον και χαιρετά, ναί, χαιρετά... άλλά στρέφει το βλέμμα άλλωθ.

Ο Θρασύβουλος κατέχεται υπό άπορίας.

— Πώς! μήπως την αναμένουν άλλοι; άλλ' εί-
— να δυνατόν ;

Παρέκει εις όμιλος Γερμανίδων χαιρετά φρενιτωδώς, χαιρετά την κυρίαν, την όποιαν έβλεπεν επί της γεφύρας.

Έν τω μεταξύ το άτμόπλοιον είχε προσεγγίσει πλέον και ή έπιβάτης είχαν αναμνηθή με τους λοιπούς, οι όποιοι σιγή-σιγή ήρχισαν να κατέχωνται την κλίμακα.

Ο Θρασύβουλος καταβαίνει από την σκοπιάν του και πλησιάζει. Παρακολουθεί με αγωνίαν την μακράν σειράν των έπιβατών.

Ρώσοι μουζίκιοι με μάτια κόκκινα, φέροντες επί ώμων τας άποσκευάς των και εις τας χείρας πρόχειρα σαμβόρια, Ρωσίδες χορικάι με τας ιδιούρhythμους ένδυμασίας των καταβαίνουν κατ' αρχάς. Είναι όλοι αυτοί έπιβάται της τρίτης θέσεως.

Είναι παρτήρημενον εις όλας τας έξόδους των άτμοπλοίων πάντοτε οι έπιβάται της τρίτης θέσεως προηγούνται.

— "Υστερον επηκολούθησαν οι λοιποί: δύο Ρώσοι αξιωματικοί, μερικά κυρία με ώραία χαρακτηριστικά Γεωργιανών, δύο ή τρεις 'Ελληνες έμποροι και έπειτα επί της κορυφής ή κυρία που χαιρετήσεν, επί της γεφύρας ή... Ελένη του !

— Άλλ' όχι ! δεν ήτο εκείνη. Μία Γερμανίς ξανθή και λιπόσαρκος κατήρχετο άντ' αυτής. Εις την αποβάθραν την επεδέχθη ο όμιλος εκείνος των Γερμανίδων.

Ο Θρασύβουλος ήσθάνθη το αίμά του να παγώνει, άλλ' ή έλπις δεν τον εγκατέλειπεν.

— "Ισως καταβή μετ' όλίγον, έσκήψθη και παρητήρει με αγωνίαν, με έντασιν, όσας αι όποια κατήρχοντο.

Ες έκástην εμφάνισιν γυναικείας έσθης άνετριχιάζεν έξ έλπίδος, άλλά μετά έν λεπτόν περιέπιπεν εις άπελπισίαν.

Μετ' όλίγον οι έπιβάται ήρωώθησαν και εις μίαν στιγμήν ή κλίμαξ έμεινε κενή. Ο Θρασύβουλος δεν έδίστασεν.

— Άνέρχεται βιαστικός εις το άτμόπλοιον και στρέφει το άνήσυχον βλέμμα του έδω και εκεί, έπιθεσών τους έπιβάτας, οι όποιοι έμενον έτι.

— Ελένη ούδαμώ !

Κατέρχεται εις τας θέσεις, έρωτά τους θαλαμηπόλους' εκείνοι ούδεμίαν πληροφορίαν δύνανται να του δώσουν. Καμμία κυρία από το όνομα Ελένη Δώρου ή Ελένη Ρώκοβις επέβη εις το άτμόπλοιον έξ 'Οδησσού. Αποτέίνεται εις τον πλοίαρχον, άλλά και εκείνος δεν δύναται να τον πληροφορήση περισσύτερα.

Την καρδίαν του Θρασυβούλου γένον ταραττει αίσθημα. Την απελπισίαν άντικατέστησεν ή άνησυχία. Τί να συνέβη άρά γε ;

Μήπως δεν έπρόφθασε το άτμόπλοιον ; μήπως φεύγουσα από τον στίχόν της...

— Α! πόσον μαύρα ιδέα, ιδέα φοβερά! έβασάνισον το πνεύμα του Θρασυβούλου ! Είξευσε καλή τους Ρώσους ο Θρασύβουλος...

— Άλλά πώς να πληροφορηθή ; εις ποιον να γράψη ; Εις εκείνην ; Άλλ' ο στίχός της ; Εις τους φίλους του ; άλλά πώς θα έδικαιολόγει το ένδιαφέρον του ; μήπως εκείνος ο έρως, άφού ήτο έρως ένοχος, δεν έπρεπε να είναι και μυστικός ;

Ούδέν, αλλοίμονον, ήδύνατο να πράξη διά να καθυσχάση την άνησυχίαν του, διά ν' αποδιώξη τας μαύρας σκέψεις, αι όποιαι άρχοντο εις το κρανίον του.

— Έκαμε πάλιν μίαν έπιθεώρησιν εις το άτμόπλοιον και έξηλθεν.

— "Όταν δε έβράδιζεν επί της προκυμαίας με βήμα άνθρώπου παρακολουθούτος κηδεύαν, έσκέπτετο :

— Πρέπει να πάγω εγώ εις 'Οδησσόν, πρέπει εγώ ο ίδιος να μάθω το αίτιον της άναβολής του ταξειδίου αυτού...

— Άλλά πάλιν μία ιδέα τον έβασάνιζεν.

— "Υπό ποιαν πρόφασιν θα άφινε το γραφείον ;

— Τι έπρεπε να είπη εις τον θεϊόν του ; πού ν' αποτί έπρεπε να είπη εις τον θεϊόν του ;

— Α! να ήδύνατο να δημιουργήση κανέν ζήτημα εκεί επάνω...

Εις το γραφείόν του, την ήμεραν εκείνην, δεν είχα γάστη διάλυσ. Με την κεφαλήν εις τας χείρας έ-

σκέπτετο, έσχεδιάζεν... άλλ' ήτο τόσον τεταραμένος...

Η μετάπτωσις τόσων συνασθημάτων, ο καταράκτης αυτός ο βίαιος τόσων έντυπώσεων και ή παρά πάσαν έλπίδα εις έχάστην άπόγνωσιν και άνησυχίαν πτώσις του, τον είχαν καταστήσει την μεσημβρίαν έρείπιον εκείνου, ο όποιος την πρωίαν έπλεεν εις παραδείσους ευτυχίας...

Αί μεταμεσημβριναι ώραί έφάνησαν λίαν άναρταί και, αίσθανθείς ένα σφοδρόν πονοκέφαλον, επέστρεψεν εις το δωμάτιόν του διά να κλαύση και άνακουφισθή.

— "Όταν ήνοιξε την θύραν μία εύωδια ρόδων τον προσέβαλεν. "Ήσαν τὰ τριαντάφυλλα, που είχε φέρει διά την ύποδοχήν της, τὰ όποια πλέον έκλιγαν την κεφαλήν έξω από τὰ ώραία δοχεία των.

— Έφαινοντο ότι έκλαιον και αυτά την δυστυχίαν του Θρασυβούλου.

(άκολουθεί).

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Διερχόμεθα ήμέρας κρίσιμους. Ουδέποτε ήσυχολήθη ο διπλωματικός κόσμος της πόλεως μας με τόσον ένδιαφέροντα και φλέγοντα ζήτηματα.

Το κυριώτερον όμως ζήτημα είναι το **Κρητικόν**, όπερ φυσικῶ τῷ λόγω έγέννησε την **κρίσιν** και έν της όποιας κρίσεως έγεννήθη ή νομισματική κρίσις. Να όφροντοι δε έν ήμέρα **κρίσεως** οι αίτιοι της όλης καταστάσεως.

Το κυριώτερον πρόσωπον τας ήμέρας αυτές παίζει ο τουρκικός Τύπος, ο όποιος διά τον **τύπον** φωνασκεί άνευ λόγου και ο όποιος έπισπᾶ τὰ χειροκροτήματα των όμοφρόνων.

Πρωταγωνιστής της καταστάσεως είναι ο διευθυντής της «Τανίν», ο όποιος διά να **ανέλθῃ** εις την συνειδήσιν των συμπατριωτών του, **κατέρχεται** εις ύβρεις, άρμολούσας εις άνθρωπον τελευταίας ύποστάθμης.

Εκ των ύβρεων όμως τούτων φαίνεται ότι έπηρεάζονται οι ήμέτεροι, ένῶ τούναντίον συμβαίνει διά τους έπίσης ύβριζομένους Βουλγάρους. Οι τελευταίοι ούτοι ούδεμίαν δίδουν προσοχήν εις τας φωνασκίας και τας ύβρεις του τουρκικού Τύπου. Λέγεται μάλιστα ότι είναι διπλωματικόν έπιχείρημα ή δῆθεν **κωφότης** του βασιλέως Φερδινάνδου, ο όποιος έπαθε κατ' αυτάς **κωφότητα** διά να μη ακούη τας **κωφότητας** του φωνασκούντος τουρκικού Τύπου !

Αντιθέτως προς τους Βουλγάρους, οι Άγγλοι φαίνεται ότι φοβούνται τας άπειλάς μας και ήρχισαν να συμμορφώνται προς τας θέλησεις μας.

Διαδίδεται μάλιστα μετ' επιτάσεως εις καλώς πληροφορημένους κύκλους ότι ο σίρ Έδουαρ Γκρέυ έζήτησε χθές διά του ένταύθα πρεσβευτού της Άγγλίας σίρ Λόουθερ οδηγίας παρά του διευθυντού της «Τανίν» περί της στάσεως, ήν δέναν να τηρήσῃ ή Άγγλία επί των φλεγόντων ζητημάτων.

Τί άπήνησεν όμως ο διευθυντής της «Τα-

νίν» είναι άγνωστον και θα παραμείνη άγνωστον **τα νυν** και άεί.

Εφ' όσον έγγίζον αι ήμέραι της συγκλήσεως της Έθνοσυνελεύσεως των Πατριαρχείων επί τοσοούτον ή συγκίνησις αύξάνει. Η Κυβέρνησις λέγονν θά έμποδίσῃ την Έθνοσυνέλευσιν.

Καθὰ όμως ασφαλώς πληροφορούμεθα, ή Κυβέρνησις δεν άπεφάτισεν είσέτι όποιαν στάσιν δέον να τηρήσῃ επί του ζητήματος.

Ημείς, ένδιαφερόμενοι διά το συμφέρον της πατρίδος, συμβουλευόμεν εις την Κυβέρνησιν να έπιτρέψῃ την Έθνοσυνέλευσιν, διότι αυτή δεν θα άσχοληθῇ εμῇ εις την άναπλήρωσιν της χρευνούσης θέσεως του... **Πριμικηρίον !**

Εις την Γερμανίαν συνεστήθη μία μεγάλη έκδοτική εταιρεία, ή όποια θα έκδιδῃ διάφορα συγγράμματα των άσῆμων μόνον ανθρώπων. Διαδίδεται ότι τινες έκ των βουλευτών μας θα πέμψουν διάφορα έργα των προς έκδοσιν.

Ο έμπορικὸς άποκλεισμός έντείνεται και παρατείνεται. Η έντασις του άποκλεισμοῦ αποδίδεται εις τον κ. Γρουάσην, ο όποιος προσέβη εις νέας **παραστάσεις** περί άρσεως του μπουκοτάζ, κατ' ήν στιγμήν εύρίσκετο εις σχετικήν ύφεσιν. Άς αναμεινόμεν ήδη το άποτέλεσμα των **παραστάσεων** του κ. Λοιή Γαδ, των όποιων θα κάμῃ ούτος έναρξιν έν Πέραν απόψε.

Επί τέλους δυνάμεθα να καυχηθώμεν ότι ζώμεν έν πλήρει συνταγματικῷ πολιτεύματι. Το ύπουργείον των Έσωτερικῶν εξαπέλυσε προχθές εις τους νομάρχας εγκύκλιον διά της όποιας δίδονται διαταγὰί όπως οι έκλεγέντες διά την Έθνοσυνέλευσιν αντιπρόσωποι συλλαμβάνονται και φυλάκίζονται επί έν έτος.

Εάν ήτο έξάμηνος ή φυλάκισις θα έδικαιούτο να πιστευσῇ τις ότι εφαρμόζεται ο περί αλητῶν νόμος.

Ηδη όμως ή επί έν έτος φυλάκισις ώρίσθη διά να μη παραβιασθῇ το σύνταγμα. Διότι σύνταγμα σημαίνει ισότητα. Πρέπει δε εις την Έθνοσυνέλευσιν ή να λάβουν μέρος **όλοι** οι Έλληνες ή **άναίς**. Έξαιρέσεις έν συνταγματική χώρα δεν επιτρέπονται !

Η εγκύκλιος όμως του ύπουργείου των Έσωτερικῶν έστάλη ταχυδρομικῶς και ούχι τηλεγραφικῶς, όπως συνήθη, εύρέως δε σχολιάζεται το γεγονός.

Διότι είναι γνωστόν ότι τὰ κυβερνητικά έγγραφα άποστέλλονται άνευ χαρτοσημῶν. Έπειδή δε των πραγμάτων ούτως έχόντων, άπαιτείται πολὺς καιρός μέχρις ότου γίνη ή έξέλεξις έν τῷ ταχυδρομείῳ, εύκόλως έννοεῖται ότι ή έπίδοσις της ύπουργικῆς εγκυκλίου θα γίνη κατόπιν **έσπερης** ή **καλίου** είσεπιν κατόπιν των **έσπερῶν** των Χριστουγέννων, ήτοι των προσεχῶν Γιανουαρίων, όποτε θα έξη περατώσει το έργο της ή Έθνοσυνέλευσις.

Το ζήτημα της ήμέρας : — Τί φρονεῖτε, θα συγκληθῇ ή Έθνοσυνέλευσις ;

— Εάν **συγκλησθῶν** εις τας φυλάκας οι αντιπρόσωποι, ή Έθνοσυνέλευσις θα **συγκληθῇ** ή **οὐκ** ! "Όστε ούτως ή άλλως θα συγκληθῇ.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΚΛΑΨΕ, ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

(Έκ του Γαλλικού)

— Πώς είναι ο Νίκος ;

— Η συγκίνησις επανέληθη τρίς, ο ιατρός φοβείτε πολύ ότι σπέρνει...

Ο Γεώργιος έστάθη όλίγον όπως συνέλθῃ εκ της συγκινήσεως του και εισήλθεν εις το δωμάτιον του άσθενούς.

— Τέλος σὲ επαναβλέπω. Σήμερον δεν θα με άφήσῃς μόνον ούτε στιγμήν. Σήμερον είναι ή τελευταία μου ήμερα. Σήμερον πρέπει να είσαι έδω, μοναδικέ μου φίλε, φίλε και αδελφέ... Ο θάνατος με πλησιάζει με άνοικτάς γαλάς, έντός όλίγον θα με ακούσῃ υπό την σκιάν των πτερυγών του, τον βλέπω προσερχόμενον με χαράν σοβαράν, σκεπτικῶν. Είναι ή άναπάνσις, ή ήσυχία. Ο θάνατος είναι ώραίος, όσον και ένας έρως φλογερός. Μείνε σήμερον έδω. Η φιλία σου πρέπει να με βοηθήσῃ εις την μεγαλοπρεπή ταύτην μεταβάσιν και ή άγάπη σου να άγρυπνήσῃ όπως μη συναποκομίσω πέραν του κόσμου μίαν όψιν της ζωῆς λίαν είδεχθῇ...

Καταβλήθεις υπό της προσπάθειάς, ήν κατέβαλεν όπως προσφύγῃ όλα αυτά, έκλεισε μίαν στιγμήν τὰ βλέφαρα.

— Ο ιατρός μου δίδει φάρμακα όποια και ένέσεις μορφίνης. Δεν θέλω τίποτε, δεν θέλω να θεραπευθῶ... το ξίφος έφθερε την ψυχην... Προς τί να ζῆς, άφ' οὐδέν υπάρχει οὐδείς λόγος να ζῆς, άφ' οὐδέν υπάρχει οὐδέν φῶς φωτίζον την σκοτεινήν όδόν σου ;

— Άλλ' έχεις την τέχνην.

— Άνοφελές ! Δεν άγαπᾶς πλέον την τέχνην διά την τέχνην, ή τέχνην δεν μοι ένέπνευσεν ή όλας τας μορφάς της απογοητεύσεως. Ήξηλθῃς, πιστεύω, όλας τας πηγὰς, άς παρέχει ή ύπεροχός καλλονή θλίψεως άνάτου. Άναιρεύθῃν την ζοήν και το όνειρόν μου τρεμοσβύνει, θα σβύσῃ. Σὲ παρακαλῶ να μείνῃς έδω διά να φροντίσῃς όπως μη συνοδεύσῃ την αναχώρησίν μου ή συνήθης άσχημία. Θέλω να άποθάνω ως καλλιτέχνης έντός θαλάμου πλήρους άνθῶν, θαμνάτων την ήμέραν του άτέροχου καλλονῆν εκείνης... λατρεύων πᾶν ότι ώραιον. Θά άφήσῃς το παρόντρόν μου άνοικτόν προς το μέρος του δούτον ήλίον. Το τέλος της ήμέρας θα είναι ώραιον και θα ένόσῃ τον μελαγχολικόν του απολαυρισμόν με την ήδύτητα του απολαυρισμοῦ μου.

Διεκόπη και πάλιν, και πάλιν επανέλαβε :

— Και όταν έννοήσῃς, ότι ήλθεν ή τελευταία μου στιγμή θα καθίσῃς εις το κλινιδάκιμαλον και θα μου παίξῃς άγά-άγά «Κλάψε, καρδιά μου», το τραγούδι που έχω συνθέσει διά την Μ... , το τραγούδι αυτό θα ένισχύσῃ το πνεύμα μου, θα διπλασιάζῃ το πάθος μου, θα βουκαλίσῃ την αγωνίαν μου και θα ξεφυγῇς γλυκά-γλυκά... Και όταν δεν θά ύπάρχωι πλέον θα πάρῃς όλα τὰ έργα μου, όλα θα έγγραψα δι' εκείνην και μόνην και θα της τὰ δώσῃς. Θα είδῃ έκεῖ την ήζω γοερόν κραγόν των τρελλῶν άγωνίας. Επει της ότι παρά τὰ προσπάθεια της θριαμβευτικῆς όδοῦ, δι' ης περιήργον αυτήν αχάινωται οι θρίαμβοί της, ίπτησεν έντός του πλήθους των ποιητῶν, οὗς ένέπνευσεν ή θεα της καλλονῆς της και εις καλλιτέχνης, όστις επεδέθη διά του πνεύματος να άνησυχῇ μέχρις αυτής, εις καλλιτέχνης, όστις δεν ήτο καλλιτέχνης, εἶμῃ μόνον δι' αυτήν, όστις έμεινε μεμονωμένος έν τῇ μελαγχολία αὐτοῦ, όστις την ήγάπησεν ότε την πρωτοεῖδε μειδύσσαν, όστις τῇ άφιέρωσε τον άγρόν, τον αἰθέριον έρωτά του, ο μάλλον τρελλός, πλὴν ο μάλλον ευγενής...

Κρίσις νευρική ισχυρότερα διεκόψε τον λόγον του, άφθονος ιδρώς πλάκωσε το πρόσωπόν του, ώχρίασεν, ή νευρική κρίσις έλαβεν όψιν απελπιστικῆν

Ο Γεώργιος έξηλθεν, έπήδησεν εις έν αυτοκίνητον, μετέβη εις έν άνθοπωλείον, παρέκάλεσε να μετακομίσουν εις το όίκημα του φίλου του όλα τὰ άνθη του καταστήματος και κατόπιν μετέβη εις την οικίαν της διασώμου άουδου Μ...

Κατ' όδον έσκέπτετο όλα περί αυτής είχαν ακούσει. Ένθυμείτο ότι έλεγαν ότι ήτο ιδιότροπος και έκεντρική, ότι άγχι οὐδένος λόγου ήνευτο άνθρώπου και τυμωφιστάτα κοσμήματα, ότι το θέατρον ήρχιζεν ότε ήθελεν αυτή, και ότι πλεσιτάως δεν ήθελε και ο θεατῶν ήναγκάζετο να έπιστρέφῃ τὰ χρομᾶτα. Ο βίος της ήτο αινιγματικός πλὴν αὐστηρός. Απαθής προς πάσαν ένθυμίαν, έμεισε τὰς χολακείας και άπεστρέφετο την πατιωφροσύνην. Ήτο άνοικτικῶν και άφιλικῶς προς τὰς ἐπὶ της καλλονῆς της και της δειλαστικῆς της χάριτος τρωθείας καρδίας. Εἰς πρίγκηπν ήτοιόκτισεν, διότι δεν ήδυνήθη να τῇ έμπνεύσῃ τον έρωτά του.

Πρὸς τοὺς ἐκδότας ἐπιστολὴ
τοῦ λιμαδούρου τοῦ Φαουλῆ.

Στίχους νὰ γράψω θέλετε
καὶ μῆνυμα μοῦ στέλλετε
νὰ μὴν ἀργοπορήσω
νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Στίχους ἐγὼ σὰν μηχανὴ φουρνιό' ὅποταν θέλω,
σὰς γράφω καὶ γιὰ τὸν Ἀξαίτ καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο,
ἀρκεῖ μέσ' στὸ μηχανήμα, κάθε Σαββάτο βράδυ,
νὰ ρίχνετε, παμφίλιτατοι, δαδὸ τρεῖς σταγόνες λάδι.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, πρὸς Θεοῦ, τί θέλετε νὰ γράψω;
πὺς εἰμπορὸν τὴν Μοῦσά μου τὸν οἰστρό μου νάναψω;
ὅποταν ὅπου, κύριοι, κ' ἂν ἔρριπα τὸ βλέμμα
ἄξιον λόγου πονθέντα δὲν βρῆκα κανὲν θέμα.

Ἄν εἶχαμε ζητήματα καὶ καταδιωγμούς,
εἴτ' ἐθνικῶν ἢ κληρικῶν θεσμῶν συγκλονισμούς·
αἱ! τότε θάβρισκε καθεὶς νὰ γράψῃ κατὰ τι
στὸ δόλοιο τὸ χαρτί,
ἀλλ' ὅμως ὄχι! κ' οὐστ' ἰσοπέκ κανέναν δὲν μᾶς λείπει
κ' ὅλοι μὲ σέβας ὁμιλοῦν γιὰ τὰ παλῆά μας κλέη.

Πὺς ἡμέρεσαν, ἐκδόται,
ὅλα τὰ φρονήματα,
δὲν ἀκούεται κανένας νὰ μᾶς βρίζῃ πότε-πότε,
μόνον δὲς τοῦ μᾶς χορταίνου με φιλοφρονήματα.

Κ' αἱ σχέσεις τῶν γειτόνων
γάλα καὶ αὐταὶ καὶ μέλι,
ποῦ μᾶς κυττοῦν με φθόνον
οἱ ξένοι... τί μᾶς μελλεῖ;

Μπορεῖ κ' ὁ Βενεζέλος
νὰ βγῇ μητροπολίτης
κ' εἶσι νὰ πάσῃ τέλος
τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης.

Τὰ διάφορα στοιχεῖα
τὴν ἐρήνην δὲν ταράττουν,
συζητοῦν ἐν ἀρμονίᾳ

κ' ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς χώρας δόλωνα καὶ συμπαράττουν.
Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ πρὸ πάντων μ' ἀναγκάζει ν' ἀπορῶ
κ' ἐρωτῶ γ' αὐτὸ κ' ἀκόμα τὸ δικό σας τὸ ξερό,
εἶνε τὸ νὰ βλέπῃς Τούρκους κ' Ἑλλήνας ὡς καλοὺς
[φίλους
καὶ νὰ λένε μεταξύ των «βοηθήσωμεν ἀλλήλους».

Ὅταν γιὰ τὰ προνόμια λέμε τὰ προαιώνια,
μὲ γέλοιο δὲν μᾶς ἀπαντοῦν, οἱ δύσμοιροι σαρδῶνια,
ἀλλὰ μᾶς λέγουν περιτταὶ
αἱ συζητήσεις σας αὐταί,
ἡμεῖς παραδεχόμεθα πᾶν ὅ,τι μᾶς γυρέψετε
κ' ἐμπρὸς ἀφόβως, κύριοι, νὰ μᾶς καβαλλικέψετε.

Αὐτὰ μᾶς λέγουν οἱ πωγοὶ με ταπεινὴν φωνήν·
ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα καὶ τὴν «Γενὴ Τανήν»,
μὰ καὶ τοὺς συνεργάτας τῆς (ὅν ὄρα τὴν μουντζούρα
στὴν κάτωθι φηγούρα),
κ' ὅταν μικρὸν ὑπόμνημα δόσαμε στὸ Βεζύρη
γιὰ κάποιον πανηγύρι,
αὐτὸς με φιλοφρόνησιν μεγάλῃν ἀληθῶς
ἐδέχθη τὸ ταχυρίδιον κ' ἐτύλιξ' ἐμβριθῶς
μ' αὐτὸ τουλουμοστύρι,
ἐνθ' τοῦ Γένους οἱ ταγοί,
ὠκύποδες ὡσάν λαγοί,
τῶκοσαν λάσπ' ἡρωϊκῶς πρὸς τοὺς λαχανοκήπους

κ' ὅποταν τῆς καρδούλας τῶν κατέστειλαν τοὺς
[κτύπους
ἐστράφησαν θερμαίοντες στὸν Σεῖχουλισλάμη
λέγοντες, αἴντε μπακαλοῦμ κ' αὐτὸς τί θὰ μᾶς κάμῃ.

Τότε, Καβαλιέρε μου, Χρηστίδη καὶ Σαράδε,
αὐτοὺς τοὺς εἶπε τάδε:
«Ρωμηοὶ μου φιλοπρόδοι, μετρεῖσθες, φωνακλάδες,
» σὰν τὰ παλῆά τὰ χρόνια
» θέλετε νὰ σὰς κυβερνοῦν οἱ φαρδομανικάδες,
» τὰ σεβαστὰ κωθῶνια,
» ὅπου τὰ μαῦρα ποῦ φοροῦν κρύβουν τὸν κάθε ρυπό
» κ' ἐμεῖς ἐδῶ νὰ χάσκουμε μονάχα γιὰ τὸν τύπο;
» Μποῦλὲ ὁλοῦν, νὲ γιαπαλοῦμ, θέλετε τίποτ' ἄλλο;
» θέλετε τοὺς Ἑξαρχικούς νὰ διώξω με κλωτσιές;
» θέλετε τῆς Βουλγαρικῆς νὰ πάρωμ' ἐκκλησιές;
» κ' ὅστερα νὰ στῆς κάμωμε, μωρὲ Ρωμηοί, σεγάλο;»
Αὐτὰ τοὺς εἶπε κ' οἱ ταγοὶ δὲν ξέρω τί τοῦ μίλησαν
ἀλλ' ἀνεπίστως ὕστερα στὴ σκάλα κατρακύλησαν.

Κ' ὁ Ἀξαίτ στὴ Γερμανία
μὲ πολλὴ διπλωματία
ἐκατάφερε πολλὰ
γιὰ τὸν τόπον μᾶς καλὰ

Ἰδοὺ λοιπόν, ἐκδόται μου, ξηρὸς καὶ ἐν συντομίᾳ
τὰ μᾶλλον σπουδαιότερα τῆς ἐποχῆς σημεῖα.
Ἄν ἴσως δὲν σὰς ἄρεσαν... τ' αὐτὰ μου δὲν δίδωρουν
ποτέ μου δὲν ἐπότησα ποιητικὰ στεφάνια...
Χαίρετε, πάγω στὴν ὁδὸν τοῦ Πέρα ποῦ τὴν στρώνουν
κ' ἐκεῖ θαυμάζω κεχνῶς ὅσα περνοῦν φουστάνια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Ὁ Καρὰ Γιάννης.

Ὁ Δζουδζές.

Ὁ Χήν-ογλός.

Ὁ Ἀνάργυρος.

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ἐκδιδόμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

Ἰδρυτής: Ι. Α. ΦΙΛΙΚΟΣ

Υπεύθυνος: Π. Ν. Κεσίσογλους.

Διευθυνταί: Ν. Τ. Παπαδημητρίου

Αθ. Π. Γαϊτανόπουλου

ΓΡΑΦΕΙΑ

ἐν Κ/πόλει, Γαλατῆ, Λατίφ χάν, ἀριθμ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει... Γρ. 47 1/2

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις... » 60

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ... Φρ. χρ. 15

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κ. ΚΟΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν.

Μεγεθύνσεις εἰς μέγα ἀπειλὴ
τῆς Ἰταλίας.

ΚΑΤΑ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ.

ΕΜΠΡΟΣ

Ἡ μόνη ἑλληνικὴ σατυρικὴ καὶ γε-
λοιογραφικὴ ἐφημερίδα ἐν Κ/πόλει.

Γαλατῇ, Ἰσχυρολόγου Χάν,
ἀριθμ. 12-13.

Τὸ «Ἐμπρὸς» ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλοῦ
1910 ἐκδόθη ἐν τῷ τρίτῳ ἔτος αὐτοῦ.
Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ
ἐγγραφῶσι ἀνδρόσηται, ἐπεὶ οὐκ ὄντι
τῇ αἰτίᾳ ν' ἀποστέλλωσιν εἰς τὴν ὡς
ἀνω διεθνήσαν τὸ τιμημα τῆς ἐγγρα-
φῆς τῶν χρόν. 50 διὰ ταχυδρομικῆς
ἐπιταγῆς (χαβαλὲ) ἢ διὰ γραμματοσή-
μων τοῦ ὀθωμανικοῦ ταχυδρομείου
ἐντὸς συντημένῃς ἐπιστολῆς.

ΕΜΠΡΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΣΤΑΙΝ

ΜΕΓΑΛΗ
ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
τῆς μεγεθύνσεως τοῦ Καταστήματος
μὲ τιμὰς λίαν ἐκπεσμένας.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ

Διευθυντής: Δ. Ι. Καλογερόπουλος.

Μελέται φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαί.

Συνεργασία ἐγκριτῶν λογίων.

Εἰκόνες ἔργων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλ-
τεχνῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ Φρ. 12.

Γραφεῖα ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη, 22α.